

ΕΤΟΣ Ζ' — ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ.
ΤΕΥΧΟΣ 5—6ον
Συνδρομή Ἐσωτερικῶν Δρ. 16.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

1—15 ΙΟΥΛΙΟΥ 1906
ΑΘΗΝΗΣΙ ΟΔΟΣ ΑΘΗΝΑΣ 101
Συνδρομή Ἐξωτερικῶν Φρ. 20.

ΜΑΓΟΙ ΚΑΙ ΓΟΗΤΕΣ

Ἀνεκαθεν καὶ ἐν ἀπάσαις ταῖς χώραις ἀνεφάνησαν ἄνθρωποι ἐκτελοῦντες θαυμάσια καὶ τερατώδη πράγματα καὶ ἄλλοι ὑποβαλλόμενοι ἐκουσίως εἰς ἀνηκούσιους βασάνους, φαινομενικῶς λίαν κοπιώδεις καὶ ὀδυνηρὰς, ἃς ἐν τούτοις ἄνευ τῆς ἐλαχίστης καὶ πραγματικῆς θλίψεως ὑφίσταντο.

Καὶ ἄλλοι μὲν τὸ περίεργον φαινόμενον ἀποδίδουσι εἰς ἀναισθησίαν, ἄλλοι εἰς αἰτίας ὑπερφυσικὰς καὶ ἄλλοι εἰς πνευματικὰς μεσολα-

μέλλον, ἀποκαλύψαι μυστήρια κτλ. μηδὲν ὑποφέροντες, ἐνῶ ἄλλοι θὰ ἠσθάνοντο ἀνυπόφορον δοκιμασίαν; Ἐἴτε ὑπὸ ἔποψιν περιεργείας, εἴτε ὑπὸ ἔποψιν ἐπιστημονικῆν, ἂν ἐξετάσωμεν ταῦτα, παρατηροῦμεν ὄντως γεγονότα ἐκπληκτικὰ, ἅτινα δὲν ἐπιδέχονται ἀμφιβολίας καὶ ἀντιρρήσεις. Ἀμφιβολίας καὶ ἀντιρρήσεις δύναται μόνον νὰ προκαλέσῃ ἡ ἐξήγησις τοῦ αἰτιατοῦ.

Προφανὲς τυγχάνει, διὰ τοῦτο ὑποβάλλοντες ἑαυτοὺς ἐκουσίως εἰς ἀναισθητικὴν κατάστασιν δι' οἰονδήποτε σκοπὸν ἢ λόγον μεταχειρίζονται

Ὁ χορὸς καὶ τὰ βασανιστήρια τῶν Ἀἰθαούα,

βήσεις, περὶ ὧν ὀμιλεῖ ἡ Ἁγία Γραφή, αἱ Ἰνδικαὶ Βίβλοι, αἱ παραδόσεις τῶν φακίρων, καὶ διάφοροι θρησκευτικαὶ αἰρέσεις, ὧν προσεξάρχει ἡ τῶν Ἀἰθαούα.

Οἱ δικαστικοὶ πρόμαχοι πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀμερολήπτου δικαιοσύνης, ὑπεβάλλοντο κατὰ τὸν μεσαῖωνα εἰς τρομερωτάτας δοκιμασίας. Ἀλλὰ μῆτοι καὶ σήμερον δὲν ἐπάρχον γόητες καὶ θαυμασιοποιοί, ὑποβαλλόμενοι εἰς ἀναισθησίαν διὰ τοιούτων μέσων, ὅπως προεῖπαι τὸ

συνήθως διάφορα μέσα ἢ μεθόδους καὶ μόλις περιέλθουν εἰς κατάστασιν ἀφασίας καὶ ἐξουδετερώσεως, οὕτως εἰπεῖν, τῆς αἰσθητικότητός των, δὲν αἰσθάνονται τίποτε, εἰς ὅ,τι δὴποτε καὶ ἂν τοὺς ὑποβάλη τις.

Ἀπὸ τινων ἐπιῶν ὁ τρόπος οὗτος τῆς ὑποβολῆς τῶν ἀνθρώπων εἰς ἀναισθησίαν εἰσῆχθη καὶ ἐν τῇ πρακτικῇ λατρικῇ καὶ πολλοὶ ἤδη μεταχειρίζονται τὴν μέθοδον ταύτην πρὸς θεραπείαν νόσων κτλ.

Είναι προφανές, ότι αν άλλος τις υπεβάλ-
 λετο εις τοιαύτας δοκιμασίας, αναμφιβόλως θά
 εβλάπτετο. Τουντεῦθεν συμπεραίνει τις, ότι η
 ή προκαλουμένη αναισθησία αυτών αυτη και
 ή εξουδετέρωσις της ενεργείας των οργάνων
 οφείλεται ή εις τεχνικά μέσα ή εις υπερφυσικόν
 τι φαινόμενον. Θα εξετάσωμεν δὲ ἀμφοτέρω
 ταῦτα.

Διὰ τὴν πρόκλησιν της γενικῆς τοῦ σώμα-
 τος αναισθησίας γίνεται χρῆσις κυρίως τοῦ
 χλωροφορμίου και ἐλλείπει τούτου ἄλλων
 πιητικῶν οὐσιῶν, ὡς εἶναι οἱ αἰθέρες, θεϊκοί,
 χλωροδρικοί, ὀξυκοί, μυρμηκιοί,
 νιτροκοί, ἡ βενζίνη, ὁ διθειοῦχος
 ἄνθραξ, ἡ κερσολίνη κτλ. Τὸ δὲ πρω-
 τοξείδιον τοῦ ἀζώτου φαίνεται καταλαμ-
 βάνει θέσιν μεταξὺ τῶν μᾶλλον εὐχρησίων
 αναισθητικῶν φαρμάκων. Διὰ δὲ τὴν το-
 πικὴν αναισθησίαν μεταχειρίζονται τὴν ἐπε-
 νέργειαν τοῦ ψύχους εις τὰς μικρὰς ἐγ-
 χειρίσεις τοῦ δέρματος, τῶν ὀνύχων κτλ. ὡς
 και τὴν πίεσιν, ἥτις ἐπιφέρει τὴν νάρκη και
 τὴν αναισθησίαν τοῦ πεισθέντος μέρους, ὅλον
 τοῦ λοβοῦ τοῦ ὠτός. Τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ-
 περ αναισθητεῖ τὰ ὀδονηρὰ ἔλκη, και τὸν ἡ-
 λεκτρισμὸν, ὅστις ἐνίοτε ἐπιφέρει ἀπονάρ-
 κωσιν και μικρὸν πόνον ὀξύν.

Ἐκτός τούτου ὑπάρχουν και διάφοροι ἄλλαι
 οὐσίαι, αἵτινες καθιστοῦσι τὸν ἐγκέφαλον ἀμέ-
 τοχον πάσης ὀδονηρᾶς ἐντυπώσεως τοῦ σώμα-
 τος, ὡς εἶναι τὰ ναρκωτικά, τὸ ὄπιον, τὸ
 χασίς, και ἄλλα φυτικά προϊόντα. Ὡσαύτως
 ἔχομεν τὰ οἰνοπνεύματα και τοὺς αἰθέρας.

Ἄλλ' ἐκτός τούτων ἔχομεν τὸν μαγνη-
 τισμὸν, τὸν ὑπνωτισμὸν και τὸν πνευ-
 ματισμὸν ὅτινες ἐπιφέρουσι διὰ της λεγομέ-
 νης υπερφυσικῆς ὁδοῦ τὴν ἐντελὴ αναισθησίαν
 τοῦ σώματος. Ποῖον λοιπὸν μέσον μεταχειρί-
 ζονται οἱ Ἀἰσαούα ὡς και οἱ Φακίραι και ἄλλοι;

Προδήλωσ, ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι οὗτοι δὲν
 ἔχουσι γνώσεις επιστημονικὰς και δὴ φυσιολο-
 γικὰς, θὰ μεταχειρίζονται ἀπλῶς τὸν αὐθι-
 πνωτισμὸν, ὅστις μετεδόθη παλαιόθεν ἀπὸ
 γενεᾶς εις γενεάν και οὕτω γνωρίζουσι τὰ ἀπο-
 τελέσματα χωρὶς νὰ γνωρίζουσι τὰς αἰτίας. Ὁ
 ὑπνωτισμὸς, ὡς γνωστὸν, ὠνομάσθη οὕτως
 ἀπὸ τινων χρόνων ἐσχάτως, διότι ὁ ὑποβαλ-
 λόμενος συνήθως εις τούτον περιέρχεται εις
 ὑπνωτιστικὴν κατάστασιν και δὴ ἐνίοτε κοιμᾶ-
 ται και αναισθητεῖ, ἀλλὰ κυρίως δὲν εἶναι ὑπνω-
 τισμὸς, οὔτε οὕτως ἐκάλουν τὴν περίεργον ταύ-
 την κατάστασιν τοῦ ἀνθρώπου οἱ ἀρχαῖοι.

Οἱ Ἀἰσαούα λοιπὸν δὲν ποιοῦσι χρῆσιν φαρ-
 μάκων, ἀλλὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ, ὡς εἰκόσ, διὰ
 πρακτικῆς ὁδοῦ και ἰδοὺ πῶς περιέρχονται εις
 τὴν αναισθησίαν.

Ἄδουσι κατά πρῶτον και χορεύουσιν ὅπως
 διεγείρωσιν ἐγκεφαλικὸν ἐρεθισμὸν, ζάλην και

εἶτα μέθην, ἥτις ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλον τὴν
 ἀντίληψιν τοῦ πόνου και της θλίψεως. Ἡ μέθη
 αυτη τοῦ ἐγκεφάλου ἐπέρχεται ὄντως πάνυ
 σαφῶς και εἶναι ἀποτέλεσμα μακροτάτης πα-
 ναρχαίου πείρας. Οἱ χορευταὶ ἀρχονται κατά
 πρῶτον διὰ βραδείας κινήσεως τοῦ σώματος
 και της κεφαλῆς, εἶτα ἡ κίνησις βαθμηδὸν αὐ-
 ξάνεται και τέλος ἐπιταχύνεται διὰ νὰ φθάσῃ εις
 μανίαν. Ἀλλὰ πρὸς ἀποφυγὴν της κοπώσεως
 ἡ κίνησις ἐπιβραδύνεται πάλιν χωρὶς νὰ σταμα-
 τήσῃ ἐντελῶς, οὕτως ὥστε νὰ διατηρηθῇ τὸ
 κτηθὲν ἀποτέλεσμα ἵνα ἐκ νέου ἐπαναληφθῇ
 μετὰ σχετικὴν ἀνάπαυσιν.

Οἱ προκαταρκτικοὶ οὗτοι χοροὶ διαρκοῦσι δύο
 ὥρας και παύουν, ὡς εἴλομεν, κατά τὴν σι-
 γμὴν της δοκιμασίας διὰ κνκλικῆς κινήσεως της
 κεφαλῆς, ἥτις διαρκεῖ ἐπὶ τινα λεπτὰ και τότε
 ἐπέρχεται ἡ νάρκη εις τὸ ἀνώτατον αυτης ση-
 μείων. Εὐνόητον ἤδη τυγχάνει, διὲ μετὰ τὴν
 δοκιμασίαν ταύτην αἱ κεντήσεις τῶν βελονῶν
 και λεπίδων οὐδὲν ὀδονηρὸν ἀποτελεσμα φέ-
 ρουσιν ἐπὶ τοῦ σώματος, καθ' ὃ ἐν αναισθησίᾳ
 τούτου διατελοῦντος, τὸ δὲ πνεῦμα, εὐρι-
 σκόμενον ὡσαύτως ἐν ἀποχωρισμῶ, οὕτως
 εἰπεῖν μετ' αὐτοῦ, ὡς ἐκ της υπερφυσικῆς ταύ-
 της καταστάσεως τοῦ σώματος δὲν δύναται και
 τούτο νὰ συμπάσῃ, ἐπομένως οὔτε νὰ λειτουργ-
 οῦν φυσιολογικῶς αἱ αἰσθήσεις.

Φ. Π.

Ὁ κ. Τσαλουμάς

Ὁ εἰς τὸν Ἰζιτιν τοῦ Καίρου κατά τοὺς τελευ-
 ταίους παναιγυπτίους ἀγῶνας πρωταγωνιστήσας και
 ὀκτὼ βραβεῖα λαβῶν.

ΙΣΤΟΡΙΑΙ ΤΩΝ ΒΔΕΛΛΩΝ

Ο ΕΚ ΤΩΝ ΠΟΣΙΜΩΝ ΥΔΑΤΩΝ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Ἀπὸ καιροῦ εις καιρὸν εὐρίσκουν βδέλλας
 εις τὸ βάθος τοῦ φάρυγγος μερικῶν ἀνθρώπων
 ὅτινες οὐδ' ἐφρατίζοντο ποτε περὶ της παρου-
 σίας τῶν ὀκληρῶν αυτῶν ἐπισκεπτῶν ἐντός
 τοῦ σώματός των. Πρὸ τριακονταετίας δὲν ἐπί-
 στενον ἀπολύτως τὸ γεγονός, ἀλλ' ἔγινε φανε-
 ρὸν κατά τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη, ὁπότε ἐβεβαιώ-
 θη, διὲ ἡ βδέλλα ἐνθρονίζεται ἐνίοτε εις τὰ
 πεπτικά και εις τὰ ἀναπνευστικά ὄργανα τοῦ
 ἀνθρώπου.

Και τούτο συνέβαινε ἤδη ἀπὸ τῶν χρόνων
 τοῦ Ἰπποκράτους και τοῦ Γαλιλαίου. Εἰς τὰ ζῆφα
 ἡ παρόδοξος αυτη εἰσοβολὴ ἐξηγεῖται εὐκολώ-
 τατα και πολλάκις ἔχει παρατηρηθῆ. Ὁ ἵππος,
 ὁ βοῦς, τὸ πρόβατον κτλ. πίνουσι συνήθως
 εις στέρας και εις ἑνῶκια ὑδάτων, αἵνα βρι-
 θουσι ἀπὸ βδέλλας, φυσικώτατον δὲ, διὲ μετὰ
 τοῦ ὑδάτος καταπίνουσι μικρὰς τοιαύτας.

Οἱ στρατιῶται, ὠθούμενοι ὑπὸ της δίψης
 δίπτονται πολλάκις κατά τοῦ πρώτου ὑδάτος,
 τὸ ὁποῖον εὐρίσκουν εις τὸν δρόμον των και
 μαζὲν μετ' αὐτὸ εἰσχωρεῖ και ἡ βδέλλα εις τὸν
 στόμαχόν των.

Εἰς τὰ ζῆφα αἱ βδέλλαι, ἅμα κορεσθῶσι τοῦ
 αἵματος ἐγκαταλίπουν εις πρώτην εὐκαιρίαν
 τὰ θύματά των. Ἀλλὰ εις τοὺς ἀνθρώπους συμ-
 βαίνει ὅπως τὸ ἐναντίον. Τὸ ζῆφον ἐγκαθίσταται
 διαρκῶς, και εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ τὸ ἐξα-
 ναγκάσουσι νὰ ἀφήσῃ τὴν θέσιν του. Οὕτω αἱ
 περιπτώσεις πολλαπλασιάζονται, και ἔνεκα τού-
 του αἱ ἐκ της παρουσίας τῶν βδελλῶν ἀσφυ-
 ζία δὲν εἶναι σπάνιον φαινόμενον.

Ἐὰν δὲ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν σμικρότητα
 τῶν ἀριγεννήτων βδελλῶν και τὴν εὐκολίαν,
 μεθ' ἧς διολισθαίνουσι, εἶναι εὐκόλον νὰ ἐννοή-
 σωμεν πόσας ἐξ αυτῶν εἴμπορεῖ τις νὰ καταπῆ
 πίνων ὑδωρ οὐχὶ τόσοσ διαγεύς, και ἰδίως κατά
 τοὺς μῆνας Ἰούνιον και Ἰούλιον, διὲ ἡ μὲν
 δίψα αὐξάνει, ἡ δὲ γονιμότης τῶν βδελλῶν εἶ-
 ναι μεγίστη. Οὐδὲ νὰ ὑποθέσῃ τις δύναται πό-
 σον μέγαν ἀριθμὸν βδελλῶν δύναται νὰ εἰσα-
 γάγῃ ἐν εἰναιῶ, ὁ πίνων ὑδωρ ἄνευ ἐξετάσεως
 πρὶν ἀναγνώσῃ τὴν πλήρη μελέτην ἐπὶ τούτου,
 ἥτις ἐδημοσιεύθη ἀρίως ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Παύ-
 λου Μαντέλ και ἐξ ἧς ἀποσπῶμεν περιέργους
 τινὰς πληροφορίας.

Ἐσπέραν τινὰ κατ' Αὐγουστον τοῦ 1899 ὁ
 ἐν λόγῳ ἱατρὸς κ. Μαντέλ ἐδέχθη τὴν ἐπίσκε-
 ψιν ἐνός ἐκ τῶν φίλων του, ἐπιστρέφοντος
 ἐκ Τύνιδος. Ὅτιαν πρὸ τριῶν μηνῶν τὸν
 εἶδε πρὶν ἀναχωρήσῃ τὸν εὖρος ζωηρότατον
 ἀλλ' ὁμοῖα ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του διὰν ἐπα-
 νέβλεπε τώρα τὸν τριακονταετῆ αυτὸν νέον
 μεταβληθέντα εις σκίαν ἀνθρώπου, κεκυρω-
 μένον, ὠχρόν, ἀδύνατον, μετ' ἐσβεσμένην τὴν

φωνὴν και μόλις δυνάμενον νὰ σταθῇ εις τοὺς
 πόδας του. Τί εἶχε συμβῆ;

Ὁ ἀσθενής, διὰν μετέβῃ εις Τύνιδα εἶχεν
 ἀρίστα εις τὴν ὑγίαν του, ζῶν εις τὴν ἐσοχὴν
 και κερδίζων ἐκ της ἐκμεταλλεύσεως της χώ-
 ρας. Αἴφνης και παρ' ἐλπίδα αἰσθάνεται νὰ τὸν
 καταλαμβάνῃ μία γενικὴ, ἀλλ' ἀόριστος καχε-
 ξία, ἥτις ὠξύνθη και συνωδευέτο ὑπὸ αἰμοπτυ-
 σίας, ἄνευ ὁμοῦ πυρετοῦ. Τὴν κατάστασιν ταύ-
 την ἠκολούθησαν κεφαλαλγία, πονόλαιμος, ναυ-
 τία, δυσκολία περὶ τὴν πέψιν, ἀϋπνία κτλ.κτλ.

Οἱ ἱατροὶ της Τύνιδος διέγνωσαν ἀπαρχὴν
 φθίσεως· ἀλλ' ὁ ἱατρὸς Μαντέλ ἐξήτασεν ἐπι-
 σταμένως ὅλα τὰ ὄργανα, και ἰδίως τὸν φάρ-
 ρυγγα.

«Εὔρον, λέγει ὁ κ. Μαντέλ ἐκεῖ εις τὸ βά-
 θος μέρος κεκαλυμμένον ἀπὸ αἱματώδεις ἐκ-
 δορᾶς και ἀπὸ βλενώδη οὐσίαν, ἐπὶ δὲ τοῦ
 ἐμπροσθίου μέρους τοῦ φάρυγγος ἀνεκάλυφα
 ὄγκον χονδρὸν εις μέγεθος δακτύλου, ἠρεθι-
 σμένον, μαυροειδερὸν και δεικνύοντα, διὲ κι-
 νεῖται». Ἐπλυνε τὸ μέρος διὰ βορικοῦ ὀξέος
 και τὴν ἐπαύριον ἔκαμε τελείαν τὴν διάγνωσιν.
 Διεκρίνετο εις τὸ βάθος της ἐμπροσθίας ἐπι-
 φανείας τοῦ φάρυγγος μία εὐμεγέθης βδέλλα
 χρώματος βαθυπρασίνου, ἥτις ἠσυχῶς ἔπρνε
 τὸ πρόγευμά της, και ἐφαίνετο ὡς νὰ συνεστῆ-
 λετο και διεστέλλετο. Οἱ παρισταμένοι ἐξε-
 πλάγησαν, ὁ δὲ κ. Μαντέλ διὰ μῆς χειρουργι-
 κῆς λαβίδος συνέλαβε τὴν βδέλλαν, τὴν ἐξήγαγε
 και τὴν ἔθεσεν εις οἰνόπνευμα· τὴν φυλάττει δὲ
 ἀκόμη ὁ ἀσθενής. Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ γενικὴ
 κατάστασις ἐκαλλιτέρευσε και ὁ ἀσθενής ἐπανέ-
 κτησε τὴν ὑγίαν του.

Εἰς Τύνιδα ὁ κ. Μ. Χ. κατόκει ὡς ἐπὶ τὸ
 πολὺν εις Ἐλ-Μποσάν, κείμενον ἐν μέσῳ ἐσο-
 χῆς και ἔπινεν ὑδωρ, καθαρὸν μὲν, ἀλλ' ἀδιῶ-
 λιστον· φαίνεται ὁμοῦ, διὲ τὴν βδέλλαν εἶχε
 καταπίει κατά μίαν ἐκδορμὴν του εις Rdtzem,
 ὅπου τοῦ ἔδωσαν νὰ πῆ ὑδωρ τόσοσ ἀθλίας
 ποιότητος, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ ἀναμίξῃ εἰς αὐτὸ
 ποσότητά τινα καφέ.

Ἡ περιστασις αυτη ἠνάγκασε τὸν κ. Μαν-
 τέλ, νὰ ἀναζητήσῃ παρομοίαν ἄλλας περιστά-
 σεις και ἠδυνήθη νὰ ἀπαντήσῃ σεβαστὸν τινα
 ἀριθμὸν, δν ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ αὐξάνῃ.
 Κατέστρωσε δὲ ταχέως τὴν ἱστορίαν της ἐπιδρο-
 μῆς τῶν βδελλῶν ἐν τῶ ἀνθρώπινῳ σώματι.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἰπποκράτους,
 προχωρεῖ εις τὸν μεσαιῶνα και φθάνει εις τοὺς
 νεωτέρους χρόνους, ἀπαριθμῶν πολλὰς σοβα-
 ρὰς περιπτώσεις.

Εἰς πρόξενος Γάλλος ἐν Ἡρακλείῳ της Ἀ-
 σίας, διερχόμενος τὴν νῆσον Μύκκωνον προσε-
 βλήθη ἀπὸ βαρεῖαν αἱμόπτυσιν. Ἡ κατάστασις
 του ἐχειροτέρευσε. Ὁ ἱατρὸς του ἀπηλτίσθη·
 Ὁ ἀσθενής ἐπνίγετο, ἔβαινε πλησίσιος πρὸς
 τὸν θάνατον. Ἐσπέραν τινα, ἵνα λάβῃ δυνά-

μεις, ἐπλήρωσε ποτήριον ἀπὸ οἴνου Ἑλληνικὸν καὶ τὸ ἔπιε. Λαμβάνει δεύτερον τὸ αἷμα ἐπλήρωσε τὸ στόμα του. Αἰσθάνεται πνιγμὸν λοχυρὸν, οὗτος τὸν ἀναγκάζει νὰ ἀποχρεμφθῇ μετὰ δυνάμει. Συγχρότως ἐννοεῖ, ὅτι ἐν πρῶγμα ἀρκετὰ χονδρὸν ἀπεσπασθῆ ἀπὸ τὸν φάρυγγά του καὶ ἐβρόντησε περὶ εἰς τὴν μεταλλίνην λεκάνην. Ταυτοχρότως ἠσθάνθη σπουδαίαν ἐλάφρωσιν. Εἶδε τότε μίαν σεβαστῶν διαστάσεων βδέλλαν νὰ ἀνέρχεται πρὸς τὰ χεῖλη τῆς λεκάνης. Ἡ παρατήρησις αὕτη χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ ἔτους 1806. Ὁ Λαρρέκ ἀναφέρει καὶ ἄλλας περιπτώσεις, ἀλλ' ἐπειδὴ δμοιάζουσι τὰς παραλείπομεν.

Δὲν εἶναι πάντοτε πρόπον νὰ εξαγάγωμεν τὴν βδέλλαν ἀπὸ τὸν λάρυγγα, πρὸ πάντων, διὰν εὐρίσκεται εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ. Ἴσως εἶναι ἀνάγκη εἰς περιπτώσεις τινὰς νὰ προσφύγωμεν εἰς τὴν τραχειοτομίαν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὅμως ἀνάγκη νὰ προσέχωμεν κατὰ τὴν διαίταν, ἵνα μὴ ἐκφοβίσωμεν τὴν βδέλλαν καὶ τὴν κάμωμεν νὰ ζητήσῃ νὰ σωθῇ, εἰσοδύουσα εἰς τὰ βάθη τῶν αναπνευστικῶν καὶ τῶν πεπτικῶν ὀργάνων. Οὕτω δ κ. Μανιέξ δὲν συνιστᾷ τοὺς δι' ὀξέων γαργαρισμούς, οὗτε τὴν διὰ φανικοῦ ὀξέως ἀπολύμανοιν, καθὼς καὶ τὴν χρῆσιν τοῦ καπνοῦ, ἂν καὶ ἡ διαίτα αὕτη πολλὰκις ἐπέτυχεν.

Οἱ Ἀραβες μεταχειρίζονται, καθὰ λέγεται μέθοδόν τινα, ἣτις συνίσταται εἰς τὴν ἐπάλειψιν τῶν ὀδόντων καὶ τοῦ οὐρανίσκου δι' εὐρωτιῶντος προβείου ἀλείμματος, οὗτινος ἡ ὁσμὴ προξενεῖ ἐλκτικὴν ἐπενέργειαν ἐπὶ τῶν βδελλῶν.

Ὅταν δὲν ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ζώου διὰ τῆς λαβίδος, δύναται ὁ ἰατρός νὰ συμβουλεύσῃ τὰς πλύσεις καὶ τοὺς συχνοὺς γαργαρισμούς, ἀλλὰ, κατὰ τὸν κ. Μανιέλ, δι' ἀπλοῦ ὕδατος. Ὡς ἔλεγε ὁ Moquin Tanfon ἡ βδέλλα δὲν ζητεῖ καλλίτερον τοῦ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν κοίτην τῆς. Αἱ συχναὶ πλύσεις τῆς δεικνύουσι τὸν δρόμον.

Ἐν ὀλίγαις λέξεσιν ὁ κίνδυνος νὰ καταπῆ τις βδέλλαν εἶναι λίαν ἐνδεχόμενος, πρὸ πάντων εἰς τὰς ἀποικίας τῆς Γαλλίας ἐν τῇ βορείᾳ Ἀφρικῇ καὶ διὰ τοῦτο δὲν κρίνει ἀνωφελὲς ὁ κ. Μανιέλ νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴν τῶν πρακτικῶν ἐπὶ τῆς εἰδικῆς αὐτῆς περιστάσεως τοῦ ἐκ τῶν παρασίτων κινδύνου. Ἀλλὰ δίδει τὴν ἐξῆς συμβουλήν, ἣν, ὡς φήμην, χιλιάκις ἐπανάλαβε: Μὴ πίνετε ποτὲ νερὸν χωρὶς πρότερον νὰ τὸ βράσετε καὶ χωρὶς νὰ τὸ φίλτραρετε. Παντοῦ πωλοῦν διυλιστήρια κατάλληλα διὰ τὰς ἐξοχὰς. Ἐὰν πράξῃτε τοῦτο εἶναι τὸ καλλίτερον μέσον νὰ μὴ καταπίετε ποτὲ βδέλλαν.

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους μέγα διήγειρεν ἐνδικρόνον παρὰ τῷ ἀρχαιολογικῷ κόσμῳ ὁ τάφος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὅστις κατὰ τοὺς Ἑλληνας ἱστορικοὺς ἐτάφη ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Ἐκ Βαβυλωνος ἔπου ἀπεβίωσεν, μετηνέχθη εἰς Αἴγυπτον μετ' ἀσιατικῆς πομπῆς καὶ πολιτελείας.

Σήμερον θετικῶς πιστεύεται, ὅτι τὸ ἄμμα ἐρ' οὐ μετεκομίσθη ὁ Ἀλέξανδρος εἰς Αἴγυπτον παρέμεινε ἐν Μέμφιδι ἐπ' ἀρκετὸν χρόνον. Τὸ χρυσοῦν φέρετρον, ἐρ' οὐ ἔκειτο ὀνεκρὸς, ἀντικατέστη ἐκεῖ ὑπὸ ὑκλίνου λάρνακος, καθὼς ἀναφέρει ἐν τοῖς συγγράμμασι του καὶ ὁ γεωγράφος Στράβων. Οἱ πλεῖστοι τῶν ρωμαίων αυτοκρατόρων ἐπεσκέψθησαν τὸ λείψανον τοῦ Ἀλεξάνδρου κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐκκλεῖτο δὲ «Σῶμα» καὶ ἔκειτο ἐγγὺς τῶν ἀνακτόρων τῶν Πτολεμαίων, ὅπου κεῖται σήμερον περίπου τὸ τέμενος Νεβῆ-Δανιέλ. Ἀλλὰ τῷ 275 κατεστράφη τὸ «Βρούχιον», ὑπερῆτο ἡ πλησιεστέρη πρὸς τὸ «Σῶμα» συνοικία. Ἀπὸ τοῦ χρόνου ἐκείνου βεβημηδὸν ἐλησημομήθη ἡ ἀκριβὴς θέσις εἰς τὴν ὁποίαν ἔκειτο τὸ λείψανον, ὥστε ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου περιήλθεν εἰς παντελῆ λήθην.

Κατὰ τὸ 1850 ὁ Ἀμβρόσιος Σκυλίτσης παρετήρησεν ἐν τῇ κρύπτῃ τοῦ τέμενος Νεβῆ-Δανιέλ, ὅπου κεῖται ἐπὶ τοῦ λόφου Κόμ-Ἑλ-Δίκ, ὅτι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα αὕτη ἦτο ἡ θέσις τοῦ «Σώματος». «Κατελθὼν, λέγει εὐρέθη ἀπέναντι θύρας καὶ κατῳρῶσε νὰ παρατηρήσῃ διὰ τῶν ρωγμῶν αὐτῆς σῶμα ἀνθρώπινον, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὁποίου παρετήρησε στέμμα καὶ τὸ ὅποιον ἐκλινε κατὰ τὸ ἡμισυ ἐπὶ τινος θρόνου. Πέριξ δ' αὐτοῦ ἦσαν τεχνητοὶ πύργοι καὶ βιβλία. Δὲν εἶχεν ὅμως τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον ὅμως ἐξεκρίβωσῃ τὸ πρᾶγμα».

Δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ θεωρήσῃ τις ὅτι τὸ σῶμα τοῦτο εἶναι τὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀφοῦ κάλλιστα εἶναι γνωστὸν, ὅτι ὁ Σεπτίμιος Σεσῆκος ἵνα ἐμποδίσῃ τὴν μελέτην τῶν ἱερῶν βιβλίων τῆς ἀρχαίας Αἴγυπτου ἔθηκε ταῦτα εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Κατὰ τὸ 1864 ὁ Μαχμούτ-Ἑλ-Φαλακῆ ἐν ἐκθέσει ἔγραψεν εἰς τὸν Ἰακρούπ πασᾶν, πρόεδρον τοῦ Αἴγυπτιακοῦ Ἰνστιτούτου: «Κατὰ τὴν εἰς τὰς κρύπτας τοῦ Νεβῆ-Δανιέλ ἐπίσκεψιν μου εἰσῆλθον εἰς θολωτὴν αἴθουσαν κατεσκευασμένην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς ἀρχαίας πόλεως. Ἀπὸ τῆς κινήσεως ταύτης κατὰ διαφύρου διευθύνει ὑπάρχον διάδρομοι θολωτοί. Τὸ βεβημὸν τῶν λίθων μὲ ἐπεισεν ὅτι τὰ

ὑπόγεια ταῦτα φέρουσιν εἰς τὸν τάφον τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου».

Κατὰ τὸ 1878 ἐγένοντο βλάβαι τινὲς ἐπὶ τῶν τοίχων τοῦ τέμενος καὶ ὁ σείχης προσεκάλεσε κτίστην διὰ νὰ προβῇ εἰς ἐπιδιόρθωσιν αὐτῶν. Παρατήρησαν λοιπὸν τότε, καταρριψαντες πολλοὺς λίθους, ὅτι ὄπισθεν ὑπῆρχε κρύπτη ὑπόγειος. Κετῆλθον ἀτρόμητοι ἀμφοτέρω, παρετήρησαν δὲ εἰς ἀπόστασιν τινὰ ἐν τῷ σκότει μνημεῖα μεγάλα ἐκ γρανίτου, ἀλλὰ περαιτέρω δὲν ἐπροχώρησαν. Ἀναμφιβόλως μεγάλως ἐνδιαφέρει ἡ ἐρευνα τῆς κρύπτης ταύτης.

Η ΑΠΑΘΛΟΤΗΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Καθὼς εἶνε τὰ σύνεφα, π' ὁ ἄνεμος τὰ παίρνει,
Ἔϊο' εἶνε καὶ τῶν γυναικῶν τὰ λόγια κ' ὑποσχέσεις
Κ' ὅποιος πιστεύει εἰς αὐτὰς βλακία ποῦ τὸν δέρει!

Γιαὶ γελοῖος γίνεται κ' ἐκπίπτ' αὐτοῦ ἡ θέσις:
Ἐφθάσαμε σὲ ἐλοχῆ π' ὁ σοβαρὸς ὁ ἔρωσις
Ἀποτυχαίνει, χάνεται εἰς τὰ ριχὰ νερά του
Κ' ὅποιος πομένει εἰς αὐτὸν καὶ δὲν τραβῆτ' ἐγκαίρως

Ἔοδε' ἀδίκως τὸν καιρὸ καὶ θᾶνε συμφορὰ του!
Γιαὶ ἡ καρδιὰ τῶν γυναικῶν ἐν' ὄλων καμωμένη
Σὰν φουερό, σὰν λάσιχο, καὶ σήμερον ἐσένα
Σὲ ἀγαποῦν καὶ αὐριον ἐξαφνικὰ συμβαίνει
Φεῦ! νὰ τὰ παίζουσι μὲ δρό, τρεῖς καὶ πᾶν ὄλα χαμένα

Τὰ ὄνειρά σου τὰ χρυσᾶ καὶ ἡ γλυκὴς ἐλπίδες,
Τὰ βάσανα, ποῦ τραβῆξες, ἡ τόσες σου φρονιδίδες!
Εἰς τὴν ἀρχὴ σου δείχνουσι πῶς σ' ἀγαποῦν μὲ τρέλλα

Καὶ σοῦ πωλοῦν αἰσθημάτων, κολλοῦνε σὰν τὴν βδέλλα,

Γιὰ ν' ἐκτελέσουν τοὺς σκοποὺς καὶ τὰ συμφρονιά τῶν

Σοῦ κάμουν περιποιήσεις, σὲ θέλουσι κονιάτων!
Καὶ σὺ ἀφοσιώουσαι εἰλικρινὰ μὲ μίαν,

Ποῦ βέβαια ὑπαθήσεις μ' ὄλην τὴν καρδίαν!
Καὶ θυσιάζεις δι' αὐτὴν τὸ πᾶν καὶ τὴν λατρεύεις,
Ἄμειρα καὶ νύχια σκέπτεσαι αὐτὴν καὶ τὴν ζηλεύεις!

Κ' ἐνῶ τῆς λέγεις πῶς πονεῖς γιὰ 'κείνην κ' ὑποφέρεις

Καὶ τὸν θερμὸν σου ἔρωτα πιστὰ τῆς ἀναφέρεις,
Μ' ἀδιαφορίαν στρέφεται αἰγιατὶ νὰ μ' ἀγαπήσῃ;
Σοῦ λέγει καί, ἀπροσπάθησε γιὰ νὰ με λησμονήσῃ!

Καὶ ἀπορεῖς κ' ἐξίστασαι καὶ μένεις πικραμένος
Κ' ἀπὸ τὸν κόσμον τὸν σκληρὸν ἀπογοητευμένος!
Γιαὶ σκληρὴ καὶ ἄπιστη νὰ γείνη μία κόρη
Σ' ἐσένα, ποῦ, σὰν ἄγγελον, ὠραῖον σ' ἐθεώρει;

Γιαὶ ἡ καρδιὰ τῶν γυναικῶν ἐν' ὄλων καμωμένη
Σὰν φουερό, σὰν λάσιχο καὶ σήμερον ἐσένα
Σὲ ἀγαποῦν, καὶ αὐριον, εὐθὺς τῶν κατεβαίνει
Νὰ σὲ ἀλλάξουν μ' ἄλλου καὶ πᾶν ὄλα χαμένα!

Ἐν' ὄλων... VII.—VI.—1906. ΤΙΚ.

ΑΠΟ ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΜΟΥ

ΘΕΟΔΟΣΙΑ—ΚΕΡΤΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου.)

Ἐρχόμενος τὸ πρῶτον ἐνταῦθα καὶ μὴ γνωρίζων οὐδέν, οὐδὲ συνδρομητὰς ἔχων ποσῶς καὶ πληροφορηθεὶς, ὅτι ὑπάρχει κατάστημα Νεοφύτου καὶ ἐν Θεοδοσίᾳ, διηυθύνθη πρὸς αὐτὸ, εἰς τὴν κεντρικωτέραν καὶ ὠραιότεραν ὁδὸν εὐρισκόμενον, ὅπου εὗρον τὸν κ. Ἰω. Νεόφυτον, καταγιγόμενον εἰς τὴν ἐργασίαν του. Εἶναι ἐπίσης φιλότιμος καὶ εὐγενὴς καὶ ἀφοῦ παρέμεινα ὀλίγον, διηυθύνθη πρὸς ἐπίσκεψιν μερικῶν ὁμογενῶν μας.

Ἡ πόλις εἶναι ἀρκετὰ ὠραία καὶ ἐμπορικὴ, οἰκοδομαὶ δὲ μεγάλα καὶ εὐπρεπεῖς στολίζουσιν αὐτήν, ἐνῶ εἰς πλεῖστα μέρη εἶναι πενιχρὰ καὶ ρυπαρωτάτη. Μετέβην πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Κ. Κυπαρίσσου, κατοικοῦντος πλησίον ἐν τῇ αὐτῇ ὁδῷ, ὅπου εὗρον τὴν σύζυγόν του, εὐγενεστάτην καὶ μεμορφωμένην Κυρίαν, ἣτις ἔδειξε μεγάλην προθυμίαν νὰ μὲ περιποιηθῇ καὶ ὑποδείξῃ τὸ μέρος, ἐνθα θὰ συνήντων τὸν σύζυγόν της, μὰ ἀπέτεινε δὲ πλείστα ἐρωτήσεις ἐνδιαφερούσας περὶ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς πατρίδος της Σύρου.

Τὸν κ. Κυπαρίσσην εὗρον μετ' ὀλίγον εἰς τὸ πρὸς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ μικρὸν ἐξοχικὸν κφενεῖον, ὅπου συγνάζουσι οἱ ἔμποροι τῆς πόλεως καὶ ἐχάρημεν ἀμφοτέρω ἐπὶ τῇ συναντήσῃ μας. Εἶναι τοῦ κόσμου ἀνὴρ, εὐγενὴς, πολυμαθὴς καὶ ἐμβριθὴς εἰς ὄλα, πατριώτης δὲ ἀριστος. Ἀφοῦ δὲ εἴπομεν ἀρκετὰ καὶ ἐπίομεν ὁμοῦ τὸ τέιον, ἐπεσκέψθη ἐν τῷ καταστήματι του τὸν κ. Στυλ. Δέτσην, ἐργαστασιάρχην ἀριστον καὶ κάλλιστον ἐπίσης ὁμογενῆ, ὅστις πάνυ προθύμως ἐγένετο καὶ συνδρομητῆς τῆς «Φύσεως» μετ' ὁ μετέβην εἰς συνάντησιν τοῦ κ. Κωστῶφ ὑποπρᾶξένου τῆς Ἑλλάδος ἐν Θεοδοσίᾳ, ἀκραιφνοῦς ρώσου φιλέλληνος, πολυταλάντου καὶ ἐνγγραμμάτου, ὡς καὶ τοῦ ἀρχιμικροῦ τῆς Ἑλληνικῆς κοινότητος, οὗς δυστυχῶς δὲν εὗρον οἰκοί. Ἐπιστρέφων δὲ καὶ κατερχόμενος τὴν κεντρικὴν ὁδὸν ὅπως μεταβῶ παρὰ τῷ κ. Νεοφύτῳ, παρετήρησα μετὰ προσοχῆς τὰς ὠραίας προθήκας τῶν ἐκκτέρωθεν καταστημάτων ὅτε εὐρέθη ἀφηνιδίως πρὸ ἐνός κυρίου μελαχροίνου, ἐξωθι πλουσίου καὶ ὠραίου χρυσοχοεῖου καὶ ὠρολογιοπωλείου, ὅστις μὲ παρετήρει μετὰ προσοχῆς κατὰ πρόσωπον.

Τοῦτο μοι ἔκαμεν ἐντύπωσιν εἰς τόπον ὅπου ὀλίγοι ὑπάρχουν ὁμογενεῖς καὶ σταματῶν πρὸ αὐτοῦ:

— Εἶθε Ἑλλήν, τῷ λέγω.

— Ναι, πῶς τὸ ἐνόησκατε; καὶ σεῖς, ποῖος εἶσθε, παρακλῶ;

— Πρίντεζης, ἐξ Ἀθηνῶν, διευθυντῆς τῆς «Φύσεως» τῷ ἀπαντῶ.

Ἐμεινεν ἑννεὸς καὶ λαμβάνων με ἐκ τῆς χειρός :

— Σὰς παρακαλῶ, μοι λέγει, ἔλθετε μέσα νὰ πάρωμεν ἓνα καφέ.

Εἰσῆλθον μετὰ περιεργείας ὀλίγον.

— Τί σύμπτωσις! Περιέργον, ἀκριβῶς σὰς ἐσυλλογιζόμεν, μοι λέγει καὶ ἔλεγον νὰ σὰς γράψω νὰ μὲ ἐγγράψητε συνδρομητὴν εἰς τὴν «Φύσιν». Τὸ περιοδικὸν σας ἀνεγίνωσκον ἄλλοτε καὶ μοῦ ἤρесе πολὺ καὶ ἀκριβῶς ἐσκεπτόμην αὐτὴν τὴν στιγμὴν σὰς. Μὰ τί σύμπτωσις, δὲν εἶναι πολὺ περιέργον, κ. Πρίντζη, νὰ σὰς σκέπτομαι καὶ αἰφνιδίως, χωρὶς νὰ γνωρίζομαι προσωπικῶς, νὰ ἐμφανίζεσθε ἐνώπιόν μου;

— Ναί, πολὺ περιέργον εἶναι, τηλεπαθικὸν καὶ συμπαθείας φαινόμενον, εἶπον.

Καὶ κατ' ὀλίγον, συζητοῦντες, εἰσῆλθον εἰς ζητήματα ψυχολογικῶν καὶ πνευματισμοῦ φαινομένων, τὰ ὅποια πολλὴν προξενούσιν ἐντύπωσιν τοῖς μὴ εἰδῶσι ταῦτα. Ὁ κ. Σαραϊντάρης, ἀνὴρ φιλοπόδος καὶ φιλόμουσος, εἶναι ἐξ ἐκείνων, οἵτινες δὲν ἀρέσκονται νὰ χάνουν τὸν καιρὸν τῶν ἐπὶ ματαίῳ, ἐπομένως μεγάλως νύχαριστεῖτο ἀκούων τὴν ἀφήγησιν τοιούτων ψυχωφελῶν φαινομένων. Ἀφοῦ δὲ παρέμεινα ἐπ' ἀρκετὸν συζητῶν μετ' αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐπίσης ἀξιολόγου ἀδελφοῦ του περὶ διαφόρων εἰτα πατριωτικῶν ζητημάτων, μετέβην παρὰ τῷ κ. Νεοφύτῳ, ὅστις μὲ συνέστησεν εἰς τινὰς ὁμογενεῖς μας, διότι τὸ ὠραῖον κατάστημά του εἶναι καὶ κέντρον τῶν ὁμογενῶν μας καὶ περὶ τὴν ἑνδεκάτην ὥραν μὲ συνῴδουσε μέχρι τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, προκειμένου ν' ἀναχωρήσω διὰ τὸ Κέρτς.

Ἡ διὰ σιδηροδρόμου μετάβασις νύκτωρ ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν ἐν Ρωσσίᾳ, εἶναι ἀρκετὰ περίεργον καὶ διασκεδαστικώτατον. Ἀφοῦ φάγωσι τὸ γεῦμά των, ὅσοι ἐπιβάται φέρωσι μεθ' ἑαυτῶν τοῦτο, διὰ μιᾶς τὰ βαγόνια μεταβάλλονται εἰς κοιτῶνας. Τὰ καθίσματα γίνονται ἀμέσως ἀρκετὰ ὠραῖα καὶ καλὰ ἀναπαυστικά καὶ κλινὰ μετὰ μαλακοῦ προσκεφάλου. Ἐκαστον ἄτομον λαμβάνει μίαν ὀλόκληρον θέσιν· τὰ φῶτα ἐλαττοῦνται ὡς συνήθως πενθίμως, τῶν βαγονίων ἢ θερμανσις δι' ἀτμοῦ αὐξάνει καὶ τότε πάντες ὡς ἐκ συνθήματος ἐκδύονται, κατακλίνονται ὡς ἐν κοιτῶνι καὶ ἡσυχάζουν, ὡς νὰ εὐρίσκοντο ἐντελῶς εἰς τὰς οἰκίας των.

Μοι ἐδόθη ἡ κάτω κλίνη, ἢ ἐγὼ τὴν κατέλαβον, δὲν ἐνθουμούμαι κελῶς, ἐφ' ἧς πρὶν μετ' ἄλλου ἐπιβάτου συνεκλήθη καὶ ὅστις κατέλαβε τὸ ἄνωθι ἐμοῦ διαμέρισμα. Ἐναντί μου δὲ κυρία τις τριακονταετῆς Ρωσίσ, Ἰσραηλίτης, νομίζω, ἤρχισε νὰ ἐκδύηται καὶ ἀφέλεστατα κατεκλίθη ἐναντί μου, ὡς νὰ εὐρίσκετο οἶκος, ἐνῶ ὁ σύζυγός της ἐστρώθη ἐπὶ τοῦ ἄνω αὐτῆς διαμερίσματος. Οὐδὲν ἐμποδί-

ζει ἐκεῖ τὰς γυναῖκας νὰ στενοχωρηθῶσιν ἐκ τῆς παρουσίας ξένων. Καὶ ὅταν τὴν νύκτα ἀφουπνιζόμενος ὡς συνήθως κάποτε, παρετήρουν τὴν βαρετὰν στάσιν καὶ τοὺς ἐκτεταμένους πόδας τῆς πρὸ ἐμοῦ νωχελῶς κατακεκλιμένης γυναικός, ἥτις φυσικῶς προεκάλει τὴν περιέργειαν, ἠναγκάζομαι ἐκάστοτε νὰ στρέφω τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν τοῖχον τοῦ βαγονίου, διὰ νὰ δυνηθῶ ἡσυχῶς νὰ κοιμηθῶ, μολονότι ἂν καὶ βραδέως ἐχώρει τὸ τραῖνον καὶ ἐπεθύμουν πολὺ νὰ κοιμηθῶ, δὲν ἠδυνήθη καὶ μέχρι τοῦ λυκαυγυῶς, ὅτε ὁ σιδηροδρομικὸς ἐκεῖνος συρφετὸς ἤρξατο ἐγειρόμενος καὶ πίνων ἐπανειλημένα τέτα.

Μετ' ὀλίγον μεταβληθείσης τῆς νυκτὸς εἰς αὐγὴν καὶ τῶν κλινῶν μας εἰς καθίσματα, ἐτακτοποιήθημεν ὡς ἐν ἡμέρᾳ, ἀφοῦ ἐννοεῖται ἐκαλλωπίσθημεν, ἰδίᾳ αἱ γυναῖκες, καθ' ὅσον ὑπάρχει εἰς ἕκαστον βαγόνιον πρῶτης καὶ δευτέρας θέσεως καλλωπιστήριον μετὰ κατόπτρου κτλ. καὶ περὶ τὴν ἑνδεκάτην ὥραν ἐν ἀδιαπτῶ φαιδρότητι ἀφίχθημεν εἰς τὸ Κέρτς πᾶνυ αἰσίως.

Τὸ Κέρτς εἶναι παλαιὰ ἀρχαία καὶ ὠραία πόλις οὐ μικροῦ ἐνδιαφέροντος διὰ τε τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν εὐκλεῆ αὐτῆς ἱστορικὴν σημασίαν. Κεῖται ἐπὶ τῆς Ἀνατολικῆς γλώσσης τῆς Κριμαίας, τῆς σχηματιζούσης μετὰ τῆς ἀπέναντι χερσονήσου Ταμὰν τῆς Καυκασίας τὸν πορθμὸν τοῦ Κέρτς ἢ τὸν Κιμμέριον λεγόμενον Βόσπορον. Ἐπὶ τῆς γλώσσης ταύτης εὐρηνται πλεῖστα μνημεῖα ἑλληνικὰ, ρωμαϊκὰ ἐνετικά καὶ γενουητικά, ὡς καὶ ταταρικά καὶ τοῦτο ἀποδεικνύει πόσῃν οἱ ἀρχατοὶ λαοὶ σημάσιζον ἔδιδον εἰς τὸν πορθμὸν τοῦτον καὶ τί ἐνδιαφέρον ἐνεῖχε τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἢ πρὸς τὴν Ἀζοφικὴν ἄγουσα στενὴ αὐτῆ διόδος. Ἦτον ἡ κλεῖς τῆς ρωσικῆς ἐπιρροῆς ἐν τῷ διαμερίσματι ἐκείνῳ καὶ τὸ σύνορον τῆς μετὰ τῶν τατάρων συναφείας. Ἐνταῦθα ὑπῆρξε καὶ χανάτον τῶν Τατάρων.

Ἡ πόλις Κέρτς, ἥτις ἔχει νῦν περὶ τὰς τριάκοντα καὶ πλέον χιλιάδας κατοίκων ἐκαλεῖτο κατὰ τὴν ἀρχαιότητα Παντικαπαῖον ἢ Βόσπορος καὶ ἦτο πρωτεύουσα τῆς Ταυρίδος καὶ ἔδρα τοῦ Βοσπόρου καὶ εἶτα τοῦ Ποντικοῦ Κράτους ὑπὸ τὸν Μιθριδάτην καὶ Φαρνάκην. Ἡ σημερινὴ πόλις ἔχει καλὸν λιμένα καὶ ἐμπόριον εὐρὺ, ἰδίᾳ σιτηρῶν, εὐρίσκονται δὲ ἐν αὐτῇ καὶ πλεῖστα ἀρχαιότητες ἐκ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μιθριδάτου. Κατὰ Μάιον τοῦ 1855 ἐκυριεύθη καὶ ἐδηλώθη ὑπὸ τῶν Ἀγγλων καὶ Γάλλων, ἐσχάτως δὲ ὠχυρώθη καλῶς.

Τὸ Κέρτς ἔχει ὠραίας ὁδοὺς καὶ σημαντικὰ ἐμπορικὰ καταστήματα, πλὴν ἀπὸ τινος πάσχει οικονομικῶς, καθόσον αἱ ἐργασίαι συνεκεντρώθησαν εἰς τὸ Ροστόβιον καὶ Νοβοροσίσκ ὅπου ἐγένοντο πολλὰ σημαντικὰ ἔργα καὶ ἐκ-

φορτώσεις διενεργοῦνται καλεῖτερον καὶ ἀνετώτερον ἐνταῦθα. Ἐν τούτοις ἐλπίζεται διὰ τῆς συμπληρώσεως προσεχῶς καὶ τῶν λιμενικῶν ἔργων ἐν Κέρτς ν' ἀναλάβῃ καὶ τοῦτο καὶ ἀκμάσῃ καὶ πάλιν ὡς ἡ θέσις αὐτοῦ καὶ ἱστορία ἐπιτρέπει.

Ἐν Κέρτς ὁμοίως ἠκμάζον πολλοὶ σημαίνοντες Ἑλληνικοὶ οἶκοι, ἐξ ὧν διάφοροι εἶτι διατηροῦνται πᾶνυ καλῶς. Ἐπεσκέφθη τὴν κ. Κ. Σβορώνον παλαιὸν συνδρομητὴν τῆς «Φύσεως» καὶ εὗρον αὐτὸν ἐν τοῖς γραφείοις του. Εἶναι ἐκ τῶν ἐκλεκτῶν ἐν Ρωσσίᾳ ὁμογενῶν μας καὶ μεγάλος οἶκος μὲ κλάδους ἐν Ταίγανίῳ, Ραστοβίῳ, Μαριανουπόλει κτλ. Εὐγενέστατος δὲ καὶ προθυμῶτατος πατριώτης καθ' ὅλα ὡς καὶ πολυμαθὴς καὶ λίαν φιλόμουσος. Μολονότι ἀπησχολημένος πολὺ ἐκ τῆς πολλῆς ἐργασίας του, ἐν τούτοις δὲν χάνεται εἰς ματαιὰς διασκεδάσεις καὶ φρούδας ἀσχολίας, ἀλλὰ μελετᾷ καὶ καταγίνεται εἰς χρήσιμα ἔργα, διατελεῖ δὲ καὶ πρόεδρος τῆς κοινότητος. Μοι ἤρесе πολὺ ἡ ἄδολος καὶ ἀγαθοτάτη συμπεριφορά του ὡς καὶ ἡ περὶ ὠφελίμων πάντοτε πραγμάτων μέριμνα καὶ συζήτησις. Εἰς τὰ περὶ πνευματισμοῦ καὶ ψυχοφιλοσοφίας μόνον περίεργα φαινόμενα δυσπιστεῖ, φρονῶν ὅτι ὁ ὕλισμός κατέχει τὰ πρωτεῖα ἐν τῇ φύσει.

Εἶτα ἐπεσκέφθη τὸν κ. Γ. Παναγιωτάτον ἐπίσης μεγαλέμπορον καὶ κάλλιστον πατριώτην κεφαλῆν, αὐστηρῶν ἠθῶν καὶ ἐμριθῆ κριτὴν μὴ ἐννοοῦντα ἀδυσανίστως νὰ προστατέῃ καὶ ὑποστηρίξῃ ἀμφίβολα ἔργα καὶ δὲν δίδει τὸν ὀβολὸν του ἐπὶ ματαίῳ. Ἐκοπίασα νὰ τὸν πείσω, ὅτι ἡ «Φύσις, ἀκριβῶς εἶναι ἔργον σοβαρὸν, ψυχωφελὲς καὶ διδακτικὸν καὶ ἀκριβῶς, ὅτι τοιαῦτα συγγράμματα δέον ὁ καλὸς κόσμος νὰ ἀναγινώσκῃ καὶ ὑποστηρίξῃ. Ὁμολογουμένως δὲ ἀπέκαμν οἱ ἔξω ὁμογενεῖς μας ἐπιβαρυνόμενοι καὶ ἀπασχολούμενοι μὲ ἄσχοπα καὶ ἀπρεπῆ φληναφήματα καὶ κἀλὸν θὰ ἦτο νὰ ἀνεγίνωσκον τὰ ἑλληνοπρεπῶς καὶ ψυχωφελῶς μόνον ἐκδιδόμενα.

Ἐπεσκέφθη ὁμοίως τοὺς κάλλιστους ὁμογενεῖς μας κ. Ν. Ἰωνᾶν, Ν. Μεθενίτην, οὓς ὅμως δυστυχῶς δὲν εὗρον ἐν τοῖς γραφείοις των καὶ τὸν κ. Ψωμιάδην, κάλλιστον ἄνδρα, ὅστις διατηρεῖ ὠραῖον ζαχαρπλαστεῖον εἰς τὴν κεντρικωτέραν ὁδὸν τῆς πόλεως, ἀλλὰ καὶ ἀρειμάνειον πατριώτην καὶ ἐνθερμον ὑποστηρικτὴν παντὸς καλοῦ μετὰ τοῦ ἐπίσης φιλοτίμου αὐτοῦ συνεταίρου κ. Ι. Γερασμηίδη ὅστις δὲν ἔλειψε νὰ μὲ περιποιηθῇ δεόντως.

Ἐν Κέρτς ὑπάρχει καὶ ἐν κάλλιστον ἑλληνικὸν κέντρον, τὸ Ξενοδοχεῖον, ζυθοπωλεῖον καὶ ἐπισκόπιον τῆς ὠραίας χήρας κυρίας Σοφίας Κόμη, ἀκμάτου σκαπανέως τοῦ κερδώου Ἐρμοῦ, ἀλλ' ἥτις τοσαῦτα παρ' αὐτοῦ πλήγματα ἔλαβεν ἀγνωμοσύνης καὶ κακεντρεχείας

ὄστε λυσσωδῶς μετ' αὐτοῦ παλαίει, οὐδόλως πτοουμένη ἀλλ' οὐδὲ καταβαλλομένη. Τὸ κατάστημά της ζηλευτῶς ἄλλοτε ἀκμάζον καὶ συγχαζόμενον παρὰ τῆς καλειτέρας ἐμπορικῆς τάξεως, ἤδη σπανίζει πελατῶν καὶ ὁμῶς χάρις τῆς ἀκνῆς καὶ ἀστείου ἀμαζῶνος ταύτης ἐξακολουθεῖ ἐργαζόμενον περιμένον εὐνοικωτέρας περιστάσεις καὶ ὑποστηριζόμενον παρὰ τοῦ ἐπίτης ρέκτου καὶ φιλιπροόδου γυναικαδέλφου της κ. Γ. Παπαδοπούλου, νέου ἐγγραμμάτου καὶ καλῶς μεμορφωμένου.

Ἡ Κυρία Κόμη μόλις τῇ ἔδωκα γνωριμίαν τῆς ιδιότητος μου, τοῦ μακαρίτου συζύγου της διατελοῦντος συνδρομητοῦ τῆς «Φύσεως», δὲν ἔδωκε τὴν δέουσαν προσοχὴν εἰς ἐμὲ, τούναντίον δὲ προσηνέχθη σκαιῶς καὶ ἠκιστα εὐπρεπῶς δὲν εἰξεύρω πῶς ἐκλαβοῦσά με, δι' ὅπερ μὲ ἠνάγκασε νὰ τὴν παρατηρήσω καλῶς καὶ τῇ εἶπω μετὰ πικρίας:

— Τί κρίμα ὑπὸ τὴν ἀγγελικὴν αὐτὴν μορφήν νὰ κρύπτεται κακὸς χαρακτήρ καὶ καρδία σατανᾶ. Δὲν εἶσαι, Κυρία Κόμη, τῇ προσέθηκα, οἷα σὲ παριστᾷ δυστυχῶς ἡ ἐξωτερικὴ αὐτῆ ὠραιότης σου.

Ἐξέσπασεν εἰς γέλωτας, ὁ δὲ καθήμενος ἐναντί της κ. Παπαδόπουλος:

— Ἐχετε δίκαιον, κύριε Πρίντζη, μοι λέγει, ἔχει ὄντως καρδίαν σκληρὰν.

— Ἡ γυνὴ αὐτὴ ὑποφέρει, τῷ λέγω εἶτα, καὶ μερικὰ ἐλαττώματα τὴν ἀδικοῦν πολὺ.

— Σεύρετε, ὅπου δὲν ὁμοιάζετε μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, μοι λέγει τότε καὶ τώρα σὰς ἐκτιμῶ. Σὰς παρακαλῶ καθήσατε νὰ πίωμεν μίαν φιάλην ζύθου, διότι βλέπω μοῦ λέγετε ἀληθείας.

— Ὅχι, σὰς εὐχαριστῶ, θὰ φύγω.

— Μὰ σὰς παρακαλῶ, δὲν σὰς ἀφίνω. Καθήσατε, σὰς θέλω. Νὰ φάγετε μαζί μου. Σὰς παρακαλῶ πολὺ.

— Μπᾶ, ὅστερα ἀπὸ τοιαύτην πρόστυχον ὑποδοχὴν! Εἶσαι τῇ ἀληθείᾳ, θαυμασία, ἀλλὰ δυστυχῶς πολυπαθὴς καὶ σκληρὰ γυνή.

— Ναί εἶμαι. Σὰς παρακαλῶ ὅμως καθήσατε, θὰ μ' εὐχαριστήσητε πολὺ καὶ ὅ,τι θέλετε εἶμαι πρόθυμος.

(*Ἐπεταὶ συνέχεια).

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Τὸ ἀκίνητον νόμισμα.

Τὸ παίγνιον τοῦτο στήριζεται ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ἀδρανείας ἐφ' ἧς καὶ πλείστα ὄσα διάφορα τοιαῦτα. Λαμβάνετε λωρίδα χάρτου στερεοῦ καὶ λεῖου, ἧς τὴν μίαν ἄκρην τοποθετεῖτε ἐπὶ τοῦ μαρμάρου ἐστίας καὶ ἐπ' αὐτῆς ἰσορροπεῖτε ὄρθιον ἐπὶ τῆς πλευρᾶς του ἐν νόμισμα.

Τούτου γενομένου, λάβετε ἥδη διὰ τῆς ἀριστέρας χειρὸς τὴν ἐτέραν ἄκρην τῆς λωρίδος, καὶ διὰ τινος δακτύλου τῆς δεξιᾶς κτυ-

πᾶτε ἰσχυρῶς καὶ ἀποτόμως καὶ ταχέως τὸ μέσον τῆς λωρίδος.

Ἐκπληκτοὶ δὲ οἱ θεώμενοι θὰ παρατηρήσωσιν ὅτι τὸ νόμισμα μένει εἰς τὴν προτέραν θέσιν του ἐν ᾧ ἢ ὑπ' αὐτὸ ταινία εὐρίσκειται ἥδη ὀλόκληρος εἰς χεῖρας τοῦ ἐνεργοῦντος τοῦ παίγνιον.

Τοιαῦτα παραπλήσια, ἀλλὰ κινδυνωδέστερα, πολλοὶ ἐπιτυχάνουν, σύροντες ἐπὶ παραδείγματι ὀβόνην ἐν ᾧ τὰ ἐπ' αὐτῆς σκευὴ ἀδικτα μένουσιν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Τὶ πρέπει νὰ πίνωμεν.

Ὁφείλομεν ν' ἀποφεύγωμεν ἀπολύτως ἀνδρόποτε χρῆσιν καὶ αὐτὴν τὴν μετρίαν, τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, ρακῆς, ρουμιού, ἀγριοκερασίτου ἡδυπότων, ὀρεκτικῶν, ἀψινθίου, ἀρμούτ, μπίττερ, ἐκτὸς τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς ὁ ἰατρὸς διατάσσει τὴν χρῆσιν τοῦ οἰνοπνεύματος ὡς φαρμάκου.

Ἐπολείπονται τὰ ζύμωσιν ὑποστάντα ποτά, ὁ οἶνος, ὁ ζύθος καὶ ὁ μηλίτης.

Τὰ ποτὰ ταῦτα δὲν εἶνε ἀναγκαῖα εἰς τὴν θρέψιν, δύναται δὲ νὰ ἀπόσχη τις τούτων ἐπιφελῶς, διότι ἡ χρῆσις των δὲν εἶνε ποσῶς ἀπαραίτητος ὡς πιστεύεται.

Ἐν τούτοις δύναται νὰ γίνῃ ἡ χρῆσις των ἀποδεκτὴ μόνον ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὄρους.

1ον. Νὰ εἶνε γνήσια τὰ ποτὰ ταῦτα ἄδολα καὶ ἀνόθευτα, δηλαδὴ ἄνευ ἀναμίξεως οἰνοπνεύματος, ἀρωμάτων, κτλ.

2ον. Νὰ εἶνε ἐλαφρῶς οἰνοπνευματισμένα.

3ον. Ἐν τέλει νὰ πίνωνται ὑπὸ ἀνδρῶν ὠρίμων, ὧν ὁ ὄργανισμὸς ἔχει φθάσει τὴν πλήρη ἀνάπτυξιν, ν' ἀπαγορεύωνται δὲ εἰς τοὺς παῖδας καὶ τοὺς ἐφήβους.

Ὁ ἰατρὸς δας.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ἐξάλειψις κηλίδων. Ἴδού ἀποτελεσματικὸς, ἀπλοῦς καὶ ταχὺς τρόπος πρὸς ἐξάλειψιν κηλίδων λίπους, ἐλαίου κ. τ. λ. ἐπὶ βραμβακερῶν ἢ μαλλίνων ὑφασμάτων. Βράσατε ὀλίγον ὕδωρ ἐντὸς τοῦ ὁποῦ ἐθέσατε προηγουμένως μικρὸν τεμάχιον σάπωνα λευκοῦ τοῦ μαγειρίου καὶ ὀλίγην στάκτην. Βρέξατε δι' αὐτοῦ τεμάχιον καθαροῦ ὑφάσματος (φλανέλλας καλλίτερον) τρίψατέ το ἐπὶ τινος σάπωνος, διὰ νὰ σχηματισθῇ ὀλίγη σαπώναδα, τρίψατε τὸ κηλιδοθὲν μέρος καὶ ἀφήσατε νὰ στεγνώσῃ, ὅποτε τὸ τρίβετε πάλιν διὰ τεμαχίου ὑφάσματος βεβρεγμένου.

Καθαρισμὸς εργαλείων, μηχανῶν κ. τ. λ. Θέσατε ἐντὸς φιάλης μίαν λίτρον πετρελαίου καὶ εἴκοσι γραμμάρια παραφίνης εἰς ξέσματα. Τὴν πωματίζετε καλῶς καὶ τὴν φυλάσσετε ἐπὶ δύο ἡμέρας ταράσσοντες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν. Ἡ χρῆσις εἶνε ἐπίσης εὐκόλος ὡς καὶ ἡ παρασκευὴ. Κινεῖτε πρῶτον τὴν φιάλην καὶ χύνετε κατόπιν ἐκ τοῦ περιεχομένου ἐπὶ τοῦ πρὸς καθαρισμὸν ἀντικειμένου καὶ ἐξαπλοῦτε τοῦτο πανταχοῦ ἢ δι' ὑφάσματος ἢ διὰ πινέλου. Τὴν ἐπιούσαν τρίβετε τὸ μέρος τοῦτο διὰ στεγνοῦ πανίου. Οὕτω ἡ σκωρία τὸ ἔλαιον κ. τ. λ. ἐξαλείφονται μὴ ὑπάρχοντος φόβου ὀξειδώσεως τοῦ πετρακίτου, χάρις εἰς τὴν παραφίνην. Ἡ θέα τῶν καθαρισθέντων οὕτω ἀντικειμένων εἶνε λίαν εὐάρεστος καθόσον διὰ τῆς μεθόδου ταύτης καθίστανται στιλπνὰ καὶ ἀργυρᾶ, ἡ δὲ δαπάνη ἀσήμαντος. Φρονῶμεν δὲ ὅτι ὁ τρόπος αὗτος εἶνε χρήσιμος πρὸς καθαρισμὸν εργαλείων ὧν ἡ χρῆσις εἶνε διαλείπουσα.

Ἡ διατήρησις τῶν ἀνθέων. Πολλοὶ τρόποι τίθενται εἰς ἐφαρμογὴν πρὸς διατήρησιν ἐπὶ πλείστας ἡμέρας τῶν κεκομμένων ἀνθέων. Ἴδού καὶ ἕτερος ἀπλούστατος δι' οὗ ἐπιτυγχάνεται ἡ διατήρησις ἐπὶ 20—25 ἡμέρας. Θέσατε ἐντὸς τῶν ἀνοδοχείων σας, ἀντὶ κοινοῦ ὕδατος, ὕδωρ ἀπεστεγαμένον ἢ βρόχινον. Τὰ ὕδατα ταῦτα δὲν λαμβάνουν τὴν δυσάρεστον ἐκείνην ὀσμὴν, ἣν ὄλοι γνωρίζετε ἐπὶ λαμβάνῃ τὸ κοινόν.

Ἡ ΘΕΙΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΠΙΣΤΙΣ, ΠΕΙΘΩ, ΑΛΗΘΕΙΑ, ΑΓΑΠΗ

«Μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε. Ἐν ᾧ γὰρ μέτρῳ μετρεῖτε, ἀντιμετρηθήσεται ὑμῖν... Ἐκβαλεῖν τὸ κάρφος ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου καὶ τότε διαβλέψεις ἐκβαλεῖν τὸ κάρφος ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ ἀδελφοῦ σου. Αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν· ζητεῖτε καὶ εἰρήσεται· κρούετε καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν. Πᾶς γὰρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει καὶ ὁ ζητῶν εὐρίσκει καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται.» (Ματθαῖος)

«Αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολὴ ἡ ἐμὴ, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους.» (Ἰωάννης).

GHY DE MAUPASSAN

EN TAEIΔΩ

Τὸ βαγόνι μας εἶχεν ἤδη πληρωθῆ ἐντελῶς εἰς τὰς Κάννας καὶ ἐν σιωπῇ ἐξηκολουθήσαμεν τὸ ταξειδίον μας ὅτε, μόλις διήλθομεν ἀπὸ τὸ Ταρσκόν, κάποιος εἶπε.

— Νά! ἐδῶ ἔγινεν ἡ δολοφονία...

Καὶ ἤρχισαν διάφορα σχόλια καὶ εἰκασίαι ἐπὶ τοῦ μυστηριώδους τούτου δράματος, πρὸ διετίας τελεσθέντος ἐντὸς τοῦ σιδηροδρόμου τούτου. Αἱ γυναῖκες μετὰ κακῶς κρυπτομένης φρίκης ἐβλεπον τὰ σκότη τῆς νυκτὸς ἐπερχόμενα, φανταζόμενα τὸ πρόσωπον ἀπαισίου τινὸς δολοφόνου προβάλλον ὀπισθεν τῆς θάμβης ὑάλου τοῦ παραθύρου. Κατὰ δυστυχίαν των δὲ μεγαλειότεραν, ὁ τρόμος των ἠΰξανεν ἐκ τῶν διαφορῶν διηγήσεων μερικῶν ταξειδιωτῶν, ἀφηγουμένων τρομακτικὰ ἐπεισόδια ἐντὸς σιδηροδρόμων ἐκ τῆς συναντήσεως τρελῶν, κλεπτῶν καὶ ληστῶν.

Μεταξὺ τῶν συνταξειδιωτῶν μας ἦτο καὶ εἰς ἰατρός, διερχόμενος ἐκάστοτε τὸν χειμῶνα εἰς τὰς Μεσημβρινὰς χώρας, ὅστις μετὰ τὴν σειράν του διηγῆθη τὸ ἐξῆς ἐπεισόδιον.

— Ἐγώ, εἶπεν, δὲν ἐδοκίμασα ποσῶς τὸ θάρρος μου εἰς τοιοῦτου εἶδους ὑπόθεσιν, ἀλλ' ἐγνώρισα γυναῖκα, μίαν πελάτιδά μου, ἀποθαμένην ἤδη, εἰς τὴν ὁποίαν συνέβη τὸ παροξυότερον ἴσως πρᾶγμα τοῦ κόσμου, ὡς ἐπίσης καὶ τὸ μυστηριώδεςτερον καὶ συγκινητικώτερον.

Ἦτο μίαν ῥωσίσ, ἡ κόμησσα Μαρία Βαράνοφ, ἐπίσημος κυρία καὶ περιφήμου καλλονῆς. Γνωρίζετε πόσον αἱ ῥωσίδες εἶνε ὠραῖαι, τοῦλάχιστον πόσον φαίνονται εἰς ἡμᾶς ὠραῖαι μετὰ τὴν λεπτήν ρῖνα των, τὸ κομψὸν στόμα, τοὺς λίαν πλησίον ὀφθαλμούς μετὰ τὸ ἀόριστον χρῶμά των, κυανόφαιον περίπου, καὶ τὴν χάριν των τὴν ὀλίγη ψυχράν, ὀλίγη σκληράν! Ἐνέχουσι συγχρόνως καὶ τὸ κακὸν καὶ ἐκφυσιτικόν, τὸ υπερέφρον καὶ γλυκύ, τὸ εὐκίσητον καὶ αὐστηρόν, ὅπως διόλου εὐχάριστα δι' ἡμᾶς. Κατὰ βάθος, νομίζω, ὅτι μόνον ἡ διαφορὰ τοῦ γένους καὶ τοῦ τύπου μετὰ κάμνει νὰ διακρίνω τὰ τοιαῦτα ἐν αὐτοῖς.

Ὁ ἰατρός της πρὸ πολλῶν ἐτῶν, βλέπων αὐτὴν ἀπειλουμένην ὑπὸ στηθικοῦ νοσήματος, προσεπάθει νὰ τὴν πείσῃ ἵνα ἔλθῃ εἰς τὰ Μεσημβρινὰ ἡμῶν μέρη, ἀλλ' αὐτὴ ἤρνετο ἐπιμῶνως νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Πετρούπολιν. Τέλος τὸ παρελθὸν θέρος, ἀπολέσας τὴν ὑπομονήν του ὁ δόκτωρ ἠνάγκασε τὸν σύζυγόν της νὰ τὴν διατάξῃ πλέον, ἵνα παρευθὺς ἀναχωρήσῃ διὰ τὸ Μαντόν.

Ἐπῆρε λοιπὸν τὸν σιδηροδρόμον μόνη εἰς ἓνα μικρὸν διαμέρισμα ἐνῶ ἡ ἀκολουθία της κατέλαβεν ἰδιαιτέρον. Ἐμενεν ὀπισθεν τοῦ πα-

ραθύρου, ὀλίγον τεθλιμμένη, βλέπουσα τὰς ἐξ ἀφανιζόμενας ἐξοχὰς καὶ χωρία, αἰσθανομένη αὐτὴν μόνην ἐγκαταλειμμένην ἐν τῇ ζωῇ, ἄνευ τέκνων, ἄνευ γονέων, μετὰ σύζυγον οὕτινος ὁ ἔρωσ εἶχε πλέον ἀποθάνει, καὶ ὅστις τὴν ἔρριπτεν οὕτω μόνην εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου, γωρὶς νὰ τὴν συνοδεύσῃ, ὅπως στέλλονται εἰς τὰ νοσοκομεῖα οἱ ἄρρωστοι.

Εἰς ἕκαστον σταθμὸν ὁ ὑπηρέτης της Ἰβάν ἤρχετο νὰ βεβαιωθῇ ὅτι τίποτε δὲν τῇ ἔλειπε, Ἦτο ἀρχαῖος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της, τυφλῶς ἀφωσιωμένος, ἔτοιμος νὰ ἐκτελέσῃ οἰκονομικὰ διαταγὰν καὶ ἂν ἐλάμβανε.

Ἡ νύξ ἐπῆρχετο ὁ σιδηροδρόμος προυῶρει μετὰ ὄλην τὴν ταχύτητα. Ἐκείνη δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ οὕσα ἐκνευρισμένη. Πολλὰκις τῇ ἐπῆρχετο ἡ σκέψις νὰ μετρήσῃ τὸ χροῖμα, ὅπερ ὁ σύζυγός της τῇ ἐνεχείρισε τὴν τελευταίαν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς της. Ἦνοιξε τὸ σακκιδίον της καὶ ἔρριπεν ἐπὶ τῶν γονάτων της τὸ στίλβον πλῆθος τῶν χρυσῶν νομισμάτων.

Αἰφνιδίως ὅμως πνοὴ ψυχροῦ ἀέρος ἐπληξε τὸ πρόσωπόν της. Ἐκπληκτος ἤγειρε τὴν κεφαλὴν. Ἡ θύρα εἶχεν ἀνοιχθῆ. Ἡ κόμησσα κατὰ πλῆκτος ἔρριπεν ἓνα σάλι ἀμέσως ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ καὶ ἐπερίμενεν.

Διέρρευσαν δευτερόλεπτά τινα καὶ κατόπιν ἀνθρώπος τις ἐνεφανίσθη μετὰ ἀσκεπῆ κεφαλὴν, τὴν βραχίονα τραυματισμένον, πνευστιῶν καὶ μετὰ ἔνδυμα ἐσπερίδος. Ἐπανεκλείσθη τὴν θύραν καὶ παρετήρησε τὴν γείτονά του μετὰ ὀφθαλμούς στίλβοντας καὶ τέλος ἐκάλυψε διὰ τινος ρινομάκτρον τὸ στήθος του, ἐξ οὗ αἷμα ἔρρεεν.

Ἡ κόμησσα ἤσθάνετο ὅτι ἐλιποθύμει ἐκ τοῦ φόβου. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀναμφιβόλως τὴν εἶδε μετρώσαν τὰ χρήματα καὶ ἤρχετο νὰ τὴν δολοφονήσῃ, ἵνα τὴν κλέψῃ. Ἐξηκολούθει νὰ τὴν παρατηρῇ, πνευστιῶν, μετὰ τὸ πρόσωπον σκεπασμένον, ἔτοιμος βεβαίως νὰ ἐπιπέσῃ κατ' αὐτῆς.

Ἀποτόμως τότε εἶπε.

— Κυρία, μὴ φοβῆσθε!

Ἐκείνη οὐδὲν ἀπεκρίθη, ἀνίκανος ν' ἀνοιξῇ τὸ στόμα της, ἀκούουσα τὴν καρδίαν της κτυπῶσαν καὶ τὰ ὦτα βομβοῦντα.

Ἐκεῖνος ἐπανελάθε:

— Δὲν εἶμαι κκοκοποιός, κυρία.

Δὲν εἶπε πάλιν τίποτε ἐκείνη, ἀλλ' εἰς μίαν ἀπότομον κίνησιν ἦν ἀκουσίως ἔκαμψε, ἐκάμψθησαν τὰ γόνατά της καὶ ὁ χρυσὸς ἤρξατο ρεῖν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκπληκτος παρετήρησε τὸν χρυσὸν τοῦτον ποταμὸν καὶ ἀμέσως ἔκυψε νὰ συλλέξῃ τὰ νομίσματα.

Ἐκείνη τρομαγμένη ὑψώθη ρίψασα ὄλοντόν της χαμαὶ καὶ ἔσπευσε πρὸς τὴν θύραν μετὰ τὸν σκοπὸν νὰ ριφθῆ ἔξω. Ἀλλ' ἐκεῖ-

νος ἐννοήσας τὸν σκοπὸν της ὤρμησε, τὴν ἤρπασεν εἰς τοὺς βραχίονάς του, τὴν ἐκάθισε διὰ τῆς βίας καὶ κρατῶν αὐτὴν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῇ εἶπε: Ἄκουσατέ με, κυρία, δὲν εἶμαι κκοκοποιός, καὶ ἀπόδειξις, ὅτι θὰ συλλέξω τὸ χρῆμά σας, διὰ νὰ σᾶς τὸ ἀποδώσω. Ἀλλ' εἶμαι ἄνθρωπος χαμένος, ἄνθρωπος νεκρός, ἂν δὲν με βοηθήσετε νὰ περάσω τὰ σύνορα. Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς εἶπω περισσότερα. Εἰς μίαν ὥραν θὰ εἶμεθα εἰς τὸν τελευταῖον ρωσικὸν σταθμὸν. Μετὰ μίαν ὥραν καὶ εἰκοσι λεπτὰ θὰ ὑπερβῶμεν τὰ σύνορα τῆς αὐτοκρατορίας. Ἄν δὲν με συνδράμετε εἶμαι χαμένος. Καὶ ἐν τούτοις, κυρία μου, οὔτε ἐφόνευσα, οὔτε ἐκλεψα, οὔτε ἄλλο τι ἄτιμον ἔκαμα. Σᾶς τὸ ὀρκίζομαι. Περισσότερα δὲν δύναμαι νὰ σᾶς εἶπω.»

Καὶ γονοπετήσας συνέλεξε τὸν χρυσὸν καὶ ὑπὸ τὰ καθίσματα ἀκόμη, ἀναζητῶν καὶ τὰ τελευταῖα νομίσματα, τὰ μακρὰν κυλίσαντα. Εἶτα, ἀφοῦ ὁ μικρὸς δερμάτινος σάκκος ἐπληρώθη ἐκ νέου, τὸν ἀπέδωκεν εἰς τὴν γείτονά του, μὴ προσθέσας οὔτε λέξιν καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ βαγονίου ὅπου ἐκάθισε.

Δὲν ἐκινεῖτο οὔτε ἐκεῖνος οὔτε ἐκείνη.

Ἡ δυστυχὴς ἔμενεν ἀκίνητος καὶ ἀφωνος ἀκόμη ἐξησθενημένη ἐκ τοῦ τρόμου, ἀλλὰ συνεργουμένη ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Ἐκεῖνος οὐδὲ νεῦμα οὐδὲ κίνησιν τινα ἔκαμνεν. Ἐμενεν εὐθύς, μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς πρὸ αὐτοῦ προσηλωμένους, πολὺ ὠχρός, ὡς νεκρός.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔρριπτε ταχὺ βλέμμα πρὸς αὐτόν. Ἐφάνετο ἄνθρωπος τριακονταετούτης, ἀρκετὰ ὠραῖος, μετὰ ἐξωτερικὸν εὐγενοῦς.

Ὁ σιδηροδρόμος ἔτρεχεν εἰς τὸ σκοτό, ἀνέπεμπε κατὰ διαλείμματα ὀρεῖς συριγμούς, ἀνέκοπτε τὴν πορείαν του καὶ εἶτα ἀνέπτυσσε ὄλην του τὴν ταχύτητα. Ἀλλ' αἴφνης ἠλλάτωσε ταύτην, ἐσύριξε πολλὰκις καὶ ἔστη.

Ὁ Ἰβάν ἐφάνη εἰς τὴν θύραν ἀναμένων διαταγᾶς.

Ἡ κόμησσα, παρετήρησεν ἄπαξ ἔτι τὸν παράδοξον ξένον καὶ μετὰ φωνὴν τρέμουσαν καὶ ἀπότομον εἶπε εἰς τὸν ὑπηρέτην της.

— Ἰβάν, νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸν κόμητα, δὲν σὲ χρειάζομαι πλέον. Ἐκεῖνος ἐξεπλάγη, ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐψιθύρισε.

— Ἀλλά...

Ὅχι! δὲν θὰ με συνοδεύσῃς. Ἀλλαξά γνώμην. Θέλω νὰ μείνῃς εἰς τὴν Ρωσίαν. Λάβε χρήματα διὰ νὰ ἐπιστρέψῃς. Δός μου τὸν σκοπὸν σου καὶ τὸ ἐπανωφύρι σου.

Ὁ γέρον ὑπηρέτης ἐκπληκτος ἔτεινε τὰ ζητηθέντα, ὑπακούων ἄνευ ἀντιρρήσεως, συνειθισμένος εἰς τὰς αἰφνιδίους καὶ παραδόξους ἰδιοτροπίαις τῶν κυρίων του καὶ ἀπεμακρύνθη δακρυσιμένος.

Τὸ τραῖνον ἀνεχώρησε τρέχον εἰς τὰ σύνορα.

Τότε ἡ κόμησσα εἶπε πρὸς τὸν γείτονά της.

— Αὐτὰ τὰ πράγματα εἶνε δι' ὑμᾶς κύριε. Εἴσθε ὁ Ἰβάν, ὑπηρέτης μου. Εἰς ταῦτα ἓνα μόνον ὄρον σᾶς θέτω. Νὰ μὴ μοῦ ὀμιλήσετε ποτέ· νὰ μὴ μοι εἰπῆτε μίαν λέξιν, εἴτε διὰ νὰ με εὐχαριστήσετε ἢ δὲν εἰξεύρω διὰ τί.

Ὁ ἄγνωστος ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν μὴ προσφέρας οὔτε λέξιν.

Μετ' ὀλίγον ἐστάθη ἐκ νέου ὁ σιδηροδρόμος καὶ οἱ ὑπάλληλοι ἤλθον ἐν σώματι πρὸς ἐπιθεώρησιν.

Ἡ κόμησσα ἔδειξε τὰ χαρτὰς της καὶ δεικνύουσα τὸν εἰς τὸ βάθος καθήμενον ἄγνωστον εἶπεν.

— Ὁ ὑπηρέτης μου Ἰβάν. Ἴδου τὸ διαβατήριόν του.

Τὸ τραῖνον ἐπανήρχισε τὴν πορείαν του. Καθ' ὄλην τὴν νύκτα ἔμειναν ἀφωνοὶ ἀπέναντι ἀλλήλων. Τὴν δὲ πρωΐαν, μόλις ἐσταμάτησεν εἰς τινὰ γερμανικὸν σταθμὸν, ὁ ἄγνωστος κατήλθε καὶ σταθεὶς ὄρθιος παρὰ τὴν θύραν.

— Συγχωρήσατέ με, κυρία, εἶπε νὰ παραβῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου· ἀλλὰ σᾶς ἐστέρησα τοῦ ὑπηρέτου σας καὶ εἶνε δίκαιον νὰ τὸν ἀντικαταστήσω. Θέλετε τίποτε;

Ἐκείνη ἀπήντησε ψυχρῶς.

— Εἰδοποιήσατε τὴν θαλαμηπόλον μου.

Ἀπεμακρύνθη καὶ εἶτα ἐγάθη.

Ὅταν δὲ κατήλθεν εἰς ἓν ἐστιατόριον τὸν διέκρινε μακρὰν, ὅτι τὴν παρετήρησε.

Οὕτω ἔφθασαν εἰς Μαντόν.

Ὁ δόκτωρ ἐστάθη πρὸς στιγμὴν καὶ κατόπιν ἐξηκολούθησε.

— Μίαν ἡμέραν καθ' ἣν ἐδεχόμην τοὺς πελάτας μου εἰς τὸ γραφεῖον, ἤλθεν εἰς κύριος καὶ μοι εἶπεν.

— Δόκτωρ, ἤλθον νὰ ζητήσω εἰδήσεις περὶ τῆς κομήσεως Μαρίας Βαράνοφ. Εἶμαι, ἂν καὶ δὲν με γνωρίζει, φίλος τοῦ συζύγου της.

Τῷ ἀπεκρίθη.

Τετέλεσται. Δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ πλέον εἰς τὴν Ρωσίαν.

Ὁ δυστυχὴς ἤρξατο ἀμέσως δολοφύων, κατόπιν δὲ ἠγέρθη καὶ ἀνεχώρησε μετὰ ἀσταθῆς βήμα.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ἐπῆγα παρὰ τῇ κομήσει καὶ τῇ διηγῆθην τὸ ἐπεισόδιον τοῦ ξένου. Ἡ ἀσθενὴς μου ἐκπληκτος μετὰ παρετήρησε καὶ μοι διηγῆθη τὴν ἱστορίαν, ἣν ἤδη σᾶς εἶπον, καὶ προσέθηκεν.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὅποιον δὲν γνωρίζω καθόλου, μετὰ ἀκολουθεῖ ἤδη ὡς ἡ σκιά μου· τὸν συναντῶ εἰς ἕκαστον βῆμά μου· μετὰ παρατηρεῖ μετὰ βλέμμα παράδοξον, ἀλλὰ δὲν μοι ὀμιλεῖ ποτέ.

Ἀνεστέναξε καὶ προσέθηκε.

— Παρατηρήσατε, θὰ εἶνε ὑπὸ τὸ παράθυρόν μου.

Ἐγκατέλειπε τὴν μακρὰν ἑδραν τῆς, ὕψωσε τὰ παραπετάσματα καὶ μοι ἔδειξε τὸν ἄνθρωπον, ὅστις εἶχεν ἔλθει εἰς τὸ γραφεῖον μου, καθήμενος εἰς ἓν κάθισμα τῆς πλατείας καὶ με τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐστραμμένους πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον. Μόλις μὰς εἶδεν ἐσηκώθη καὶ ἀπεμακρύνθη χωρὶς νὰ στρέψῃ πλέον τὴν κεφαλὴν του.

Τότε ἀντελήφθη παράδοξον καὶ θλιβερόν πρᾶγμα, τὸν ἄφρων ἔρωτα τῶν δύο αὐτῶν ἀγώστων ὄντων.

Ἐκεῖνος τὴν ἡγάπα μὲ ἀφοσίωσιν ζῶον σωθέντος, εὐγνώμονος καὶ ἀφωσιωμένου. Ἦρχετο καθ' ἑκάστην καὶ με ἠρώτα· «Πῶς εἶνε; Καὶ ἔκλαιεν ὡς παιδίον ὅταν τῷ ἔλεγον ὅτι καθίστατο ἀσθενεστέρᾳ ἡμέραν πρὸς ἡμέραν.

Μοι ἔλεγε δὲ ἐκείνη.

— Δὲν ὠμίλησα ἢ μόνον ἄπαξ εἰς τὸν παράδοξον αὐτὸν ἄνθρωπον καὶ ἐν τούτοις μοι φίνεται ὅτι εἴμεθα γνωστοὶ πρὸ εἰκοσαετίας.

Καὶ ὅταν τὸν συνήντα τῷ ἀπέδιδε τὸν χαιρετισμὸν του μὲ μειδίαμα αὐστηρὸν καὶ χάριεν. Ἐβλεπα τὴν εὐχαρίστησιν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς δυστυχοῦς ἐγκαταλειμμένης καὶ ἀποφασισμένης αὐτῆς γυναικός. Τὴν ἔβλεπα εὐχαριστημένην, διότι ἡγαπᾶτο τοιοῦτοτρόπως μὲ τοιοῦτον σέβας καὶ ἐπιμονὴν μὲ τὴν ὑπερβολικὴν ποίησιν καὶ με τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τούτους.

Καὶ ἐν τούτοις πιστὴ εἰς τὴν παράφορον ἰσχυρογνωμοσύνην τῆς ἠρνεῖτο ἐντελῶς νὰ τὸν δεχθῆ, νὰ μάρη τὸ ὄνομά του, νὰ τῷ ὠμιλήσῃ ἔλεγε δὲ διὰ τὴν ἐπιμονὴν τῆς ταύτης.

— Ὅχι! ὄχι! τὸ τοιοῦτον θὰ ἔβλαπτε τὴν παράδοξον αὐτὴν φιλίαν μὰς. Πρέπει νὰ μείνωμεν διὰ παντὸς ξένοι οἱ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον.

Ὅσον ἀφορᾷ ἐκεῖνον ὠμοιάζε κάπως πρὸς ἓνα Δόν Κιχῶτον, διότι εἰς οὐδὲν προέβαινε ἵνα τὴν πλησιάσῃ. Ἦθελε νὰ κρατήσῃ μέχρι τέλους τὴν μοιραίαν ὑπόσχασίν του ἣν ἐν τῷ σιδηροδρόμῳ ἔδωκε. Συχνάκις ἡ ἀσθενὴς Ρωσὶς μ' ὄλην τὴν ἀδυναμίαν τῆς ἐγκατέλειπε τὴν ἀναπαυτικὴν ἑδραν καὶ πλησιάζουσα τὸ παράθυρον ἤγειρε τὸ παραπέτασμα, διὰ νὰ ἴδῃ ἂν εὐρίσκειτο ἐκεῖνος εἰς τὴν τακτικὴν του θέσιν. Καὶ ὅταν τὸν ἔβλεπε πάντοτε ἀκίνητον ἐπὶ τοῦ θρανίου του, ἐπκνήρχετο εἰς τὴν ἑδραν τῆς μὲ εὐχάριστον μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη.

Μίαν πρωΐαν περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, ἀπέθανεν.

Μόλις ἐξηρχόμην τοῦ ξενοδοχείου ὁ παράδοξος ἄνθρωπος μὲ ἐπλησίασε μὲ τὸ πρόσωπον ταραχμένον. Ἐγνώριζεν ἤδη τὸ συμβάν.

— Θέλω νὰ τὴν ἴδω διὰ δευτέραν φοράν, ἐνώπιόν σας.

Ἐλαβα τὴν χεῖρά του καὶ εἰσήλθομεν.

Ὅταν εὐρέθημεν πρὸ τῆς νεκρῆς ἔλαβε τὴν

χεῖρά τῆς, ἐπέθηκε φίλημα ἀτελεύτητον καὶ ἀνεχώρησε παράφρων ἐκ τῆς ὀδύνης.

Ὁ δούκωρ μετὰ μικρὰν σιωπὴν εἶπε.

— Ἴδου ἡ μάλλον παράδοξος περιπέτεια ἐντὸς σιδηροδρόμου ἐξ ὧσων γνωρίζω. Πρέπει ὅμως νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι οἱ τοιοῦτοι ἄνθρωποι εἶνε παράφρονες.

Μία δὲ κυρὴ ἐψιθύρισε μὲ χαμηλὴν φωνήν.

— Αὐτὰ τὰ δύο ὄντα, νομίζω, ἦσαν ὀλιγώτερον παράφρονες πρὸ ὧσων νομίζετε.

Α. Π.

Ἡ σχολαστικότης γεννᾶται ὅταν ἔχη τις μικρὰν πεποιθήσιν εἰς τὸν ἴδιον νοῦν, εἰς ὃν φυσικῶς δὲν ἐπιτρέπει τις τότε ν' ἀνεύρῃ ἀμέσως τὸ ὀρθόν, ἀλλὰ ὑποτάσσει αὐτὸν εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον καὶ τοῦτον πανταχοῦ μεταχειρίζεται, ἥτοι πάντοτε ὀρμάται ἐκ γενικῶν ἐνοπιῶν, κανόνων καὶ ἀξιωματίων καὶ εἰς αὐτὰ κρέμαται ἐν τε τῷ βίῳ καὶ τῇ τέχνῃ καὶ ἐν αὐτῇ ἀκόμη τῇ ἠθικῇ ἁρμονίᾳ. Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται ἡ προσήλωσις τῆς σχολαστικότητος εἰς τὴν μορφήν, τὸν τρόπον, τὴν ἔκφρασιν καὶ τὴν λέξιν. αἰτίνας παρ' αὐτῇ ἀντικαθιστῶσι τὴν οὐσίαν τοῦ πράγματος. Ὁ σχολαστικὸς μετὰ τῶν γενικῶν αὐτοῦ ἀξιωματίων πάντοτε σχεδὸν ἀποτυγχάνει ἐν τῷ βίῳ, δεικνύεται ἄφρων, ἀηθὴς, ἀχρηστος, ἐν τῇ τέχνῃ, δι' ἣν ἡ ἔννοια εἶνε ἄγονος, παράγει μόνον ἄψυχὰ, ἀξέστα καὶ φαῦλα ἐκτρώματα. Καὶ ἐν αὐτῇ ἀκόμη τῇ ἠθικῇ δὲν δύναται πάντοτε νὰ ἐκτελεσθῇ τὸ ὀρθὸν καὶ δίκαιον κατὰ ἀφηρημένα ἀξιώματα, διότι πολλάκις αἱ πολυειδεῖς καὶ διάφοροι περιπτώσεις ἀπαιτοῦσιν ἐκλογὴν τοῦ δικαίου, προερχομένην ἀμέσως ἐκ τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν. — Ὅταν ἴδῃ ἐν ταῖς πολιτικαῖς ὑποθέσεσιν ἀναφέρονται δογματικοί, θεωρητικοί, πολυμαθεῖς κτλ., ἐννοοῦνται οἱ σχολαστικοί, ἥτοι ἄνθρωποι, οἵτινες γνωρίζουσι τὰ πράγματα μόνον in abstracto, ἀλλ' οὐχὶ in concreto.

Σοπενχάουερ.

ΜΕΤΑΦΥΤΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ

Ἀλλαγὴ τῶν δοχείων.

Οἱ ἀσχολούμενοι εἰς τὴν διατήρησιν καὶ καλλιέργειαν ἀνθῶν γνωρίζουν βεβαίως, ὅτι πολλὰ φυτὰ, φυτευόμενα τὸ ἔαρ ἢ τὸ θέρος ἐν τοῖς κήποις, ἔχουσιν ἀνάγκην μεταφυτεύσεως κατὰ τὸ φθινόπωρον καὶ μεταφορᾷ ἐντὸς θερ-

μοκηπίων ἢ ἀπλῶς ἐστεγασμένων διαμερισμάτων, διὰ νὰ εὐρεθῶσι προφυλαγμένα κατὰ τῶν βροχῶν, τῶν σποδρῶν ἀνέμων καὶ τοῦ ψύχους. Ἴδου τί συμβουλεύομεν αὐτοὺς νὰ πράττωσι, χάριν μεγαλειτέρας εὐκολίας καὶ ταχύτητος, μέθοδον ἀπλῆν καὶ ἐν χρήσει νῦν παρὰ τοῖς κηπουροῖς. Ἀντὶ νὰ μεταφυτεύσωσι τὰ φυτὰ τῶν ἐκ τῶν δοχείων ἐντὸς τοῦ ἐδάφους, μεταφυτεύσωσι γαυτὰ εἰς μεγαλύτερα δοχεῖα, τὰ ὅποια θέτουσιν ἐντὸς τοῦ ἐδάφους, σκάπτοντες

ἀναλόγους λακκίσκους καὶ τὰ κρύπτουσι διὰ τοῦ χώματος, οὕτως ὥστε νὰ φαίνεται μόνον τὸ φυτόν. Οὕτω πως εἶνε εὐκόλος ἡ μεταφορὰ τῶν φυτῶν τούτων κατὰ τὸ φθινόπωρον.

Τοιαῦτα φυτὰ, ὡς γνωστὸν, εἶνε οἱ κοχεοί, αἱ ὀρτανίσαι, Πρίμουλαί, Γερνεραρίαι, Πριμιβέραι κ. τ. λ.

Ἦδη κρίνομεν ὀρθὸν νὰ ἐκθέσωμεν ἐν ὀλιγοῖς τὸν κατάλληλον τρόπον διὰ τὴν μεταφυτεύσιν τῶν φυτῶν κατὰ τὴν ἀλλαγὴν τῶν δοχείων.

Ἄμα ἐννοήσητε ὅτι φυτοῦ τινος αἱ ρίζαι ἐμεγάλωσαν καὶ κατέλαβον ὅλο τὸ δοχεῖον πρέπει νὰ σπεύσητε νὰ μεταφυτεύσετε τοῦτο εἰς μεγαλύτερον δοχεῖον. Εὐκόλος δὲ τρόπος

διὰ νὰ ἴδῃτε τὰς ρίζας τοῦ φυτοῦ εἶνε ὁ ἑξής· Κρατῆτε τὸ φυτόν διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς παρὰ τὴν ἐπιράνειαν τοῦ χώματος καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς τὸ δοχεῖον, κτυπάτε δὲ οὕτω κρατοῦντες τὰ χεῖλη του ἐπὶ τινος προεσοχῆς, μέχρις ὅτου ἀποσπασθῇ ὁ τύπος τοῦ χώματος εἰς τὸ σχῆμα τοῦ δοχείου. Τότε βλέπετε καλῶς αἱ ρίζαι εἶνε ἠϋξημέναι, καὶ συμπεπικνωμέ-

ναι, ὅποτε ἔχουσιν ἀνάγκην μεγαλειτέρου δοχείου.

Ἡ ἐργασία τῆς μεταφυτεύσεως πρέπει νὰ γίνεται τὴν ἐσπέραν, νὰ ποτίζεται καλῶς τὸ δοχεῖον καὶ νὰ τίθεται εἰς μέρος ὀρεσερόν καὶ σκιερὸν ὥστε νὰ νὰ μὴ προτβάλλεται ἀπὸ τὸν ἥλιον κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας.

Αἱ ἔναντι εἰκόνες δεικνύουσι τὴν καλὴν ἢ κικὴν τοποθέτησιν τοῦ φυτοῦ. Ἐν τῇ 1ῃ τὸ

φυτὸν ἐφυτεύθη πολὺ ὑψηλὰ καὶ ἠναγκάσθη ὁ κηπουρὸς νὰ θέσῃ πολὺ χῶμα ὑψηλότερον τῆς ἐπιφανείας τοῦ δοχείου, τὸ ὅποτον δὲν εἶνε ὀρθὸν διότι εἰς τὸ πότισμα τὸ περισσότερον ὕδωρ χύνεται ἐκτὸς τῆς γάστρας. Ἐν τῇ 2ᾳ τὸ φυτὸν ἐτοποθετήθη πολὺ χαμηλὰ, ὥστε αἱ ἀναπτυσσόμεναι ρίζαι δὲν εὐρουσιν πολὺν χῶρον καὶ ταχέως θὰ στενωγορηθῶσι. Ἐν τῇ 3ῃ εἰκόνι τὸ φυτόν ἐτέθη πολὺ πλησίον τῆς πλευρᾶς τοῦ δοχείου, τέλος δὲ ἡ τετάρτη εἰκὼν δεικνύει τὴν καλὴν τοποθέτησιν.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΣΥΡΟΥ

Κατά τὰς εξετάσεις τῆς Δημοσίας Ἐμπο-
ρικής Σχολῆς Σύρου γενομένης τὸν παρελθόντα
Ἰούνιον ἐθαυμάσθησαν ἰδίως αἱ πρόοδοι τῶν

Ὁ κ. Ἡλ. Σαλταφέρης καθηγητὴς
τῆς Ἀγγλικῆς.

μαθητῶν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν, τὴν τὸσφ ἀναγκ-
αίαν ταύτην γλώσσαν τοῦ ἐμπορίου. Καθη-
γητὴς δὲ ταύτης εἶναι ὁ γνωστός τοῖς συνδρο-

Μάριος Ν. Χρηστούλης

μηταῖς ἡμῶν κ. Ἡλίας Σαλταφέρης, συνε-
ργάτης τῆς «Φύσεως», ὅστις κατόπιν ἐμβριθῶν
καὶ πρακτικῶν σπουδῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει

καὶ Ἐσπερία κατώρθωσε ν' ἀναδειχθῆ ὁ κρά-
τιστος ἐν Ἑλλάδι Καθηγητὴς τῆς χρησιμω-
τάτης ταύτης γλώσσης τοῦ Κερδίου Ἐμπο-
δισθηθεὶς ὑπηρεσιακῶς εἰς τὴν ὡς εἴρηται Σχο-
λὴν, ἐνθα ἐδίδαξε τὸσον εὐμεθόδως, ὡς ὡς ὡς
πρακτικῶς, τὸσον ἀποτελεσματικῶς καθ' ὅλον
τὸ λήξαν σχολικὸν ἔτος, ὥστε ἀληθῶς οἱ πάν-
τες ἐξεπλάγησαν μὲ τοὺς ἐκτάκτους φωστῆρας,
τοὺς ὁποῖους παρῴσιασε κατὰ τὰς εξετάσεις,
κατόπιν σημειωτέον διδασκαλίας 3 μηνῶν, με-
ταξὺ τῶν ὁποίων διέλαμψε διὰ τὴν γνησίαν
ἀγγλικὴν προφορὰν του καὶ τὴν σπανίαν εἰς
τὴν γλώσσαν ταύτην εὐχέρειάν του ὁ εὐφύε-
στατος 14ετής Μάριος Ν. Χρηστούλης, τοῦ ὁ-
ποίου δημοσιεύομεν καὶ τὴν εἰκόνα.

Δὲν ἀποροῦμεν διὰ τὰς γιγαντιαίας ταύτας
προόδους τῶν μαθητῶν τοῦ κ. Σαλταφέρου,
διότι ἐκτός τοῦ ὅτι οὗτος τυγχάνει ἀριστα ἐγ-
κυκλοπαίδεικῶς καὶ ἀρτίως ἐμπορικῶς μεμορ-
φωμένος, κατέχει καὶ πείραν σπανίαν, καθὼ
περιηγηθεὶς ὅλην σχεδὸν τὴν Ἀπὼ Ἀνατο-
λὴν καὶ προσθεὶς μέγα κεφάλαιον νέων γνώ-
σεων εἰς τὸ φύσει πρακτικὸν του πνεῦμα, ἀλλ'
ἀπλῶς τὸν συγχαιροῦμεθα ἐκ καρδίας ὡς τυγ-
χάνοντα καὶ συνεργάτην μας, διὰ τοὺς ὑπὲρ
τῆς Σχολῆς ταύτης κόπους του καὶ τῶ εὐχό-
μεθα ὅπως ἐξακολουθήσῃ κατὰ τὸν αὐτὸν τρό-
πον ἐργαζόμενος διὰ τὸ καλὸν τῆς τε Σχολῆς
καὶ τοῦ τόπου, ὅστις εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ
τὸν προσλάβῃ ὡς καθηγητὴν του.

Π. . . .

Εἰς εὐτυχῆς ὁμογενῆς

Ὁ ἀβραμιαῖος ἐν Πειραιεὶ καὶ ἐν Ἀθήναις
οἶκος Χαρχαμῆ ἐπανηγύρισε ἐσχάτως χαρὰν
μεγάλην ἐν τῷ ἐν Πειραιεὶ μεγάρῳ τοῦ γνω-
στοῦ μεγαλεμπόρου κ. Σταμ. Παπαλεονάρδου,
τοὺς γάμους τοῦ γυναικαδέλφου του καὶ ἐνός
ἐκ τῶν μὲλλον ἐπιλέκτων μελῶν τῆς Πειραι-
κῆς κοινωνίας, καὶ ἐφοπλιστοῦ, ἐξόχως δὲ μορ-
φωμένου νέου κ. Παναγ. Χαρχαμῆ μετὰ τῆς
χαριτωμένης καὶ πολυφέρου Διδος Ἰριδος
Μαθορίκου, κόρης προσφιλεστάτης τοῦ ἐν Αὐ-
στραλίᾳ πρὸ ἐτῶν ἐγκατεστημένου πολυτα-
λάντου ἐμπόρου ἐκ Σπετσῶν, τοῦ τιμῶντος
ἐκεῖ τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα διὰ τὰ ἐθνικώτατα
αὐτοῦ αἰσθήματα καὶ τὸν πατριωτισμὸν αὐ-
τοῦ κ. Γρηγορ. Π. Μαθορίκου. Ἐπὶ τῆ πε-
ριστάσει ταύτῃ δὲν νομίζομεν περιττὸν νὰ
γνωρίσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας πτυχῆς
τινας ἐκ τῆς παραδειγματικωτάτης διὰ πάντα
ξενητευμένου Ἑλληνικῆς ζωῆς δραστηριότητος
καὶ ἀγάπης πρὸς τὴν πατρίδα του. Ὁ κ. Μα-
θορικός πρὸ 30 ἐτῶν ὡς ναυτοπαις εἰς τι ἰστίο-
φόρον, ἀποδύομενος εἰς τοὺς τραχεῖς ἀγῶνας

τῆς ζωῆς, εἶχε ἀναχωρήσῃ ἐκ Σπετσῶν μετ'
ἄλλων ναυτοπαιδῶν δι' Αὐστραλίαν. Ὁ πλοῦς
ὑπῆρξεν περιπετιώδης καὶ περιπετιωδέστερα
ἢ ἀφίξις ἐκεῖ. Τότε οὐδὲ εἰς Ἑλλήν ὑπῆρχεν
ἐν Μελμπόρν, μόνος δὲ ὁ Μαθορικός ἀπεφά-
σισε ν' ἀντιμετωπίσῃ, ἔρημος συγγενῶν καὶ
προστατῶν καὶ φίλων, εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν
τοῦ κόσμου, μὲ τὴν ἐδραϊκὴν πεποίθησιν νὰ θρι-
αμβεύσῃ ὡς βιοπαλαιστής, πάντα κίνδυνον

Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐκ τῶν συναξιδιωτῶν αὐ-
τοῦ ἐπέστρεψαν ἄπρακτοι σημειωθῆτω δὲ, ὅτι
οἱ πλείστοι ἦσαν Ἀγγλοὶ ναυτοπαιδες, ἐκ
φύσεως δεδοκιμασμένοι εἰς τὰς περιπετείας τῆς
ζωῆς καὶ τῆς ἐξουρέσεως τύχης. Ὁ κ. Μαθο-
ρικός μόνος, ἐκεῖ καὶ τὰς ἐλπίδας του ἔχων
ἐστραμμένους πρὸς τὸν Θεόν, ἀγωνίζεται βῆμα
πρὸς βῆμα, κατακτῶν καθημερινῶς ἐδαφος
παλαιῆ κατὰ δυσχερειῶν, πρὸ τῶν ὁποίων πᾶς
τις ἄλλος ἤθελεν ἀποδυσπετήσῃ ὑπερπηδῆ πᾶν
πρόσκομμα, μόνωσιν, ἐγκατάλειψιν, ἐρημίαν
συμπατριωτῶν καὶ φίλων, ὅταν ἐπὶ τέλους, ἡ
εὐτυχία ἀρχίζει νὰ τοῦ προσμειδῆ, ἀρχίζει ν'
ἀποκτῆ τὰ πρὸς τὴν πρόσδοον καὶ προαγωγὴν
αὐτοῦ ἀναγκαιούτατα ἐφόδια, ἐμπορεῦται, συ-
ναλλάσσεται, ἡ φυσικὴ αὐτοῦ εὐφροσύνη, ἡ καλὴ
του πίστις καὶ ἡ ἐντιμότης αὐτοῦ τῷ διανοί-
γουν εὐκολωτέρων τὴν ὁδὸν εἰς τοὺς ἀγῶνας
του, καὶ μετὰ 30 ἐτῶν πάλιν διαρκῆ θριαμ-
βεύει, κατακτητὴς τῆς ζωῆς καὶ τῆς εὐτυ-
χίας.

Ὁ κ. Μαθορικός σήμερον ἔχει τὸ πρῶτον
ξενοδοχεῖον ἐν Μελμπόρν, μὲ προσωπικὸν ὑπη-
ρεσίας πλέον τῶν 100 προσώπων καὶ μὲ ἐξοδα
ἐτησίως πλέον τῶν 10 χιλιάδων ἀγγλικῶν λι-
ρῶν. Τὸ ξενοδοχεῖον του εἶνε ἕνα κέντρον ἑλ-
ληνικοῦ πολιτισμοῦ εἰς τὴν μόλις πρὸ 60 ἐτῶν
δημιουργηθεῖσαν αὐστραλικὴν μεγαλοπόλιν.
Εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ κοσμήματα τῆς πόλεως. τι-
μῶν τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα ἐν τῇ ξενίᾳ, ἡ τιμιό-
της δὲ καὶ ἡ εὐσυνειδησία καὶ ἡ ἀκρίβεια ἀ-
ποτελοῦν τοὺς λαμπροτέρους τίτλους του.

Ἄλλ' ὁ κ. Μαθορικός δὲν ἐλητμόνησε καὶ
τὴν προσφιλεῖ αὐτοῦ πατρίδα, τὴν Ἑλλάδα.
Δὲν συνεχωνεῖται, ὡς εἰς πολλοὺς τῶν ἐν Αὐ-
στραλίᾳ Ἑλλήνων συνέβη καὶ συμβαίνει. Ἐ-
νυμφεῖται μὲν Ἀγγλίδα, ἀλλ' εἶχε τὴν δύ-
ναμιν νὰ ἐλύσῃ αὐτὴν πρὸς τὴν θρησκείαν
τῆς πατρίδος του, ἡ ἀντροπὴ δὲ ἡ ἑλληνο-
πρεπεστάτη, ἦν ἔδωκεν εἰς τὰ τέκνα του ὁ-
περ καὶ χαρακτηρίζει τὴν σύζυγόν του, πα-
ρῴσιασε τὸν ὅλον οἶκόν του πρότυπον οἴκου
ἑλληνοπρεποῦς καὶ λευκοτάτου. Χαρακτηρι-
στικὸν τοῦ κ. Μαθορίκου ἔστω καὶ τοῦτο, ὅτι
πρὸ 8 ἐτῶν ἐξεκίνησε ἀπὸ τὴν Αὐστραλίαν διὰ
τὴν Μεγαλόχαρην τῆς Τήνου διὰ νὰ βαπτίσῃ,
εἰς τὸ Ὁρθόδοξον δόγμα τῆς πατρίδος του καὶ
τὰ πέντε αὐτοῦ τέκνα δώσας εἰς αὐτὰ ἑλλη-
νικὰ ὀνόματα. Ἐσχάτως ἐλθὼν ἐνταῦθα κατὰ

τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας μετὰ τῆς μεγα-
λειτέρως θυγατρὸς του διδου Ἰριδος, ὑποδείγ-
ματος κόρης εὐγενοῦς, ἐξόχως μεμορφωμένης
καὶ ὑπὸ ἀγωγὴν ἐκπαιδευθείσης ἑλληνοπρε-
πεστάτης, ἐγνωρίσθη μετὰ τοῦ πατριαρχικοῦ
ἐν Πειραιεὶ οἴκου τοῦ κ. Ἰω. Χαρχαμῆ, τοῦ
τόσα ἐπίλεκτα τῆς ἐν Πειραιεὶ καὶ ἐν Ἀθή-
ναις κοινωνίας μας μέλη ἀριθμοῦντος, ἡ γνω-
ριμία δὲ αὐτῇ ἔσχεν ὡς εὐάρεστον ἀποτελέ-
σμα, τὴν ἔνωσιν δύο ἐκ τῶν προσφιλεστέρων
αὐτῶν ὑπάρξεων, τῆς διδος Ἰριδος Μαθορίκου
καὶ τοῦ Παναγ. Χαρχαμῆ, ὧν ὁ γάμος ἐτελέ-
σθη ἐσχάτως ὡς προεἰπομεν ὑπὸ τοὺς εὐμε-
νεστάτους αἰωνοῦς.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἀφίχθη ἐκ Βερολίνου ὁ πολύτιμος συνε-
ργάτης καὶ φίλος ἰατρός κ. Ν. Ι. Μωραϊτῆς,
ὅστις αἰ ὥραται ἐκ τῆς Γερμανικῆς πρωτε-
ούσης ἀναπακορίσεως εἶνε γνωστὰ τοῖς συν-
δρομηταῖς τῆς «Φύσεως». Μετὰ μικρὰν τινα
διαμονὴν ἐνταῦθα καὶ τῇ ἰδιαιτέρᾳ πατρίδι
του Βόλφ, θέλει πάλιν ἐπανακάμψῃ εἰς Βε-
ρολίον πρὸς τελειοποίησιν ἐν τῇ χειρουργικῇ,
συνεχίζων τὴν ἀποστολὴν τῶν ἐνδιαφεροῦσων
ἐπιστολῶν του.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ο ΦΑΛΗΡΕΥΣ

ΙΔΙΩΤΙΚΟΝ ΛΥΚΕΙΟΝ ΕΝ ΝΕΩ ΦΑΛΗΡΩ
ΔΗΜ. ΒΛΗΣΙΔΟΥ (Ἰερέως).

Τέλειον Λύκειον συνεστήθη ἐσχάτως ἐν Ν.
Φαλήρῳ ἐν εὐάρεθῳ καὶ εὐηλίῳ οἰκῆματι, πρὸς
τὸν σκοπὸν τοῦτον ἰδρυθέντι, μετὰ κήπου με-
γάλου καὶ δωματίων εὐρυχωρῶν, πρὸς ἀνετω-
τέραν φοίτησιν τῶν μαθητῶν, ἐν θέσει ὑγιεινῇ
καὶ κεντρικωτάτῃ.

Περιλαμβάνει: Α'. Νηπιαγωγίον. Β'. τέσ-
σαρας τάξεις Δημ. Σχολείου. Γ'. τρεῖς τάξεις
Ἑλλήν. Σχολείου.

Αἱ ἐγγραφαὶ ἤρξαντο.

Τὰ μαθήματα ἀρχοῦν τῇ 18 Σεπτεμβρίου
ὀρισμένως.

Διευθυντὴς Δημ. Βλῆσιδου ἱερέως.

ΣΟΦΙΑΣ Κ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

« ΠΑΛΜΟΙ »

Εἰς πλουσιώτατον καὶ καλλιτεχνικώτατον
τομίδιον ἐξεδόθη συλλογὴ ἐκ τῶν καλλίστων
ποιημάτων τῆς ἡμετέρας συνεργάτιδος κ. Οἰ-
κονομίδου, ὑπὸ τὸν τίτλον «Παλμοί».

Συνιστῶμεν εἰς πάντας τοὺς φιλομούσους
τὴν ἀπόκτησιν τῶν ποιήσεων τούτων.

Τιμᾶται ἀντὶ δρχ. δύο.

Παραγγελλίαι εἰσι δεκταὶ καὶ παρ' ἡμῖν.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

—Και οἷς ἐπισκέπτεται ὁ ἀνεπιός σας ἀκόμη τακτικά;

—Εὐτυχῶς ἔπαισε πλέον.

—Και πῶς τοῦτο;

—'Απλούστατον. Τὴν τελευταίαν φορὰν ὅπου ἦλθε τῷ ἐδάμια 25 δραχμὰς μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ μοῦ τὰς ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πρώτην του ἐπίσκεψιν... 'Εννοεῖται ὅτι ἔκτισε δὲν τὸν ἐπαινεῖδα.

'Ενας γαλακτοπώλης φέρων καθημερινῶς γάλα εἰς μίαν οἰκίαν ἔχουσε εἰς τὸ δοχεῖον μίαν πρωτὴν ὕδωρ καθαρὸν. Ἡ ὑπηρετρία ἐκπληκτος τῷ λέγει:

—Τι κάνεις, γαλατὰ; Σὺ μοῦ δίδεις νερὸ καθαρὸ!

—ὦ! διάβολε, ἀπήνησεν οὗτος ἐλθισμὸν νὰ βάλω καὶ γάλα!

Μία κυρία ἐπισκέπτεται οἰκίαν πρὸς ἐνοικίασιν, ὅτε ζητεῖ νὰ ἴδῃ καὶ τὸ ὑπόγειον, ὅτε δὲ κατήλθον ἐκ τούτων πολλῶν καὶ σκοτεινῶν διόδων.

—'Α! ἀνεφώνησεν! εἶνε ἀπελπισία νὰ κατεβαίῃ κανεὶς ἐδῶ. Τοῦτο δὲν εἶνε ἀποθήκη, εἶνε κόλασις.

Καὶ ἡ ἔνοικος κινουῖσα πονήρως τὴν κεφαλὴν.

—Σὰς βεβαιῶ ὅτι δι' ἐμὲ ἦτο παράδεισος ὅταν μὲ ἤρχιζεν εἰς τὸ ξύλον ὁ ἄνδρας. Ἄμα κατέφευγα ἐδῶ δὲν ἐτολμοῦσε νὰ ἐρθῇ.

—Γιάννη, γιατί δὲν ἐξεσκόνισες τὸ παλτό μου.

—Τὸ ἐξεσκόνισα, κύριε, τὸ ἐξεσκόνισα καλά.

—Περίεργον! Εἶχα ἀφήσει εἰς τὴν τσέπη μου ἓνα τσιγάρο καὶ εἶνε ἀκόμη!

—'Η λογικὴ ἐνὸς ἀρτοποιού.

—'Εγὼ σοῦ λέγω πῶς τὸ ἀφρέσκο καὶ τὸ ἀζεστόν εἶνε τὸ ἴδιο πράγμα.

—Εἶσαι τρελλός!

—Λοιπόν: Τὸ ζεστό ψωμὶ δὲν εἶνε φρέσκο;

—Καλά, καὶ τὰ φρέσκα ἀγγοῦρια εἶνε ζεστά;

Εἰς τὰς ἐξετάσεις ἐνὸς σχολείου.

—Δὲν μοῦ λέγεις, παιδί μου, πότε ἔγινεν ἡ ἐπανόστασις τοῦ 21;

Ζητήματα θυμειῆς.

—Πῶς κατώρθωσες νὰ φθάσῃς εἰς τοιαύτην ἡλικίαν;

—Διὰ τῆς ἀποχῆς ἀπὸ τὰ οἰνοπνευματώδη.

—Καὶ οἶς;

—'Εγὼ χάρις εἰς τὰ ὀκτὼ-δέκα καθημερινά μου ποτηράκια.

'Ο τοιὸς ἔρχεται ἐκ τοῦ σχολείου μὲ τὰ μαλλιά ἄτακτα, τὸ πρόσωπον μωλοπισμένον καὶ τὰ ἐνδύματα σχισμένα.

—Δυστυχῆ, τοῦ φωνάζει ἡ μαμά του, πάλι ἐπιάσθηκες μὲ τοὺς συμμαθητάς σου;

—'Οχι, μαμά, μὴ μὲ δέρνεις, ἦσαν ἀπὸ ἄλλο σχολεῖο.

'Απὸ τὴν συνεδρίασιν τοῦ δημ. συμβουλίου μικρᾶς τιнос πόλεως.

'Ο δήμαρχος. Κύριοι, μετὰ χαρᾶς οἶς ἀναγγέλλω ὅτι κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς στρώσεως τῆς μεγάλης ὁδοῦ θὰ παρευρεθῇ καὶ ὁ κ. Ὑπουργός, διὰ νὰ καταθέσῃ τὸν θεμέλιον λίθον.

'Ο λόγος περὶ τινος συγγραφέως πολὺ ζηλοτύπου ἄλλὰ καὶ ἀναξίου λόγου.

—Λέγουν ὅτι δὲν καταδέχεται νὰ ὀμιλῇ ἔμὲ ἀνθρώπους κατωτέρους του.

—Μὰ τότε θὰ ζῆ ὀλομόναχος!

—Τι ὄρα παρακαλῶ ἀναχωρεῖ ὁ σιδηρόδρομος;

—Σιτῆ μισή...

—Εὐχαριστῶ. Ἐνόησα.

'Ο μπαμπᾶς (δεικνύων πρὸς τὸν μικρὸν διαβολάκον του τὸν πρὸ ὀλίγου ἀφικθέντα γιγαντώσωμον ἀδελφόν του).

—'Ελα, φίλησε τὸ θεῖο σου

—Μὰ ἔχει ἀννηρωτῆρα διὰ ν' ἀναιβῶ;

'Απόσπασμα διαφημίσεως καταστήματός τινός:

«...Ἐφέραμεν καπέλλα σκληρά, χειρόκτια

μαλακά, ράβδους καὶ λαιμοδέτας διὰ κυρίους δεμένους...»

Εἰς τὸ σχολεῖον.

—Ἐλπὲ μου, Τοιό, ἂν ἡ μαμά σου δώσῃ εἰς τὴν ἀδελφὴν σου 7 μῆλα καὶ τῆς εἰπῇ νὰ σοῦ δώσῃ τὰ 4 πόσα θὰ τῆς μείνουν;

—Θὰ τῆς μείνουν μόνον 2.

—'Ὁραῖα. Ἄλλὰ ἂν αὐτὴ σοῦ δώσῃ μόνο 2 μῆλα;

—Θὰ τὸ πῶ τῆς μαμᾶς καὶ θὰ τῆς φάῃ....

Παιδικαὶ σκέψεις.

—Δὲν νομίζεις πῶς τρέμουν τὰ ἄστρα ἐπ' ἀνω εἰς τὸν οὐρανὸ; Γιατί ἄρα γε;

—Μπᾶ! καὶ οὐ νὰ ἦσουνα ἐκεῖ πάνω δὲν θὰ ἔτρεμες ἀπὸ τὸ φόβο σου;

—'Ετσι λοιπόν, κύριε; Ἐγὼ σοῦ δίνω τὴν πεντάρα κάθε ἡμέρα διὰ τὸν πτωχὸ ἐκεῖ στὴ γωνία καὶ σὺ πηγαίνεις εἰς τὸν κασιανά!

—Μὰ καὶ αὐτὸς ὁ γέρος δὲν εἶνε πλούσιος μαμά μου;

Παιδικαὶ σκέψεις.

—Μὰ, Κωστιάκη, ὁ γάτος εἶνε ὄνομα ἐπίθετον;

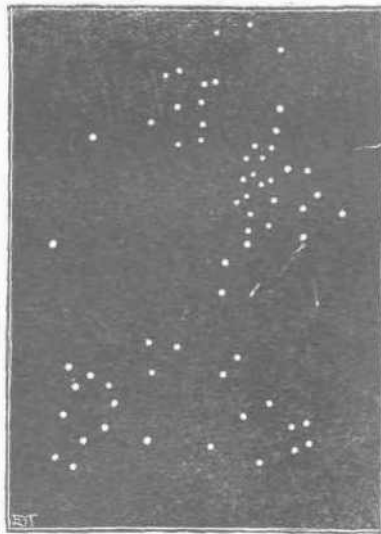
—'Οχι! ποῦ εἶνε τὰ τρία γένη του;

—'Ο Γάτος, ἡ γάτα, τὸ γατάκι...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

16. Προβληματική εικών.

Διὰ καταλλήλων γραμμῶν νὰ συνδεθῶσιν αἱ κοκκίδες, οὕτως ὥστε νὰ σχηματισθῇ τὸ σχῆμα ἀνθρώπου ἐπαιτουέντος.

17. Αἶνιγμα

Εἴμ' ἀθῶον, πλὴν ἀσπλάγγως
καταδίνην μοὶ κηρύσσεις
καὶ ἕνα τὴν ἐκτελέσεις
σπεύδεις φεῦ! εἰς τὴν μανίαν
τοῦ πυρός νὰ μὲ ἐκθέσης·
'Αφ' οὗ δὲ μὲ πυρπολήσης
'Απαθῶς τὸ βλέμμα φέρεις
ἐν ἐκτάσει 'σ τὴν θανήν μου
καὶ ἀγάλλεσαι καὶ χαίρεις·
Πλὴν ὁπόταν τελευτήσω,
Εὐσπλαγγίζεσαι τὸ θυμό
καὶ μὲ λύπην σου τὸ πᾶμα
καταθέτεις εἰς τὸ μνήμα.

18. Γαῖφος

Τ' ὦκ Μζ Ε ὄνοι ε χρ 1 ὕμῶν

19. Πρόβλημα

+	+	+
	+	+
	+	+
+	+	+
	+	+
+	+	+
	+	+
+	+	+

Ἐκ τεσσάρων λέξεων σημαίνουσῶν : α') μεγάλην ἔκτασιν· β') ἀξίωμα στρατιωτικόν· γ') ὄνομα κύριον καὶ δ') ἐπαρχίαν τῆς Ἑλλάδος, σχηματισθῆτω ἁ-στήρ οὗ τὸ κοινόν κέντρον εἶνε τὸ γράμμα Δ.

20. Φύρδην Μίγδην

Η—Γειναυκε—νεδ—Τακιδεσδαί—

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

2ου τεύχους.

6. Σχηματίζεται διαγωνίως, ἀπὸ τῆς ἀνω δεξιᾶς γωνίας, μέχρι τῆς κεφαλῆς τῆς τροφοῦ.—7. Ἄνα-νᾶς.—8. Ὁ Ἑρμῆς εἶνε ἄστρον.—9. Ἄργία, μή-τηρ πάσης κακίας.—10. Ἡ μουσικὴ τέρπει.

ΛΥΤΑΙ Π. Δ. ἐκ Πειραιῶς 4, Δ. Γεωργιάδης ἐξ Ἀθηνῶν 2, Μ. Σφυρῆς ἐκ Σύρου 5, Ἰφιγένεια Πα-σχάλιδου ἐκ Κων/πόλεως 4, Δ. Γιαννόπουλος ἐξ Ἀθηνῶν 3, Μαρίκα Φιλίππου ἐκ Πειραιῶς 3, Ε. Δράκου ἐκ Πειραιῶς 5, καὶ Ἐπ. Κυριακάκης ἐξ Ἀθηνῶν 1.

ΟΙΝΟΠΟΙΙΑ ΗΛΙΔΟΣ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΩΝ

ΕΝ ΓΑΣΤΟΥΝΗ:

Οἶνοι γνήσιοι ἄνευ ρητίνης λευκοὶ καὶ μέ-λανες. Ποιότης ἀρίστη. Κατασκευὴ νέου συ-στήματος διὰ τῆς τελειοτάτης μεθόδου, ὑπὸ εἰδικοῦ οἰνοποιοῦ.

Τιμὰὶ συμφέρουσαι.

Κατανάλωσις χονδρικῶς εἰς βυτία καὶ φιάλας.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΟΠΟΙΙΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΑΜΑΝΟΥ

ΕΝ ΒΟΛΩ

Μεγάλῃ παρακαταθήκῃ Κονιάκ, Ρουμιού, Ζαχαίικα, Οὔζον, Τσίπουρον, διάφορα ἡδύ-ποτα.

Ποιότης ἀρίστη. Ἔτος ιδρύσεως 1886.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΑΓΓΛΙΑΣ

N. ΚΟΝΤΖΙΑ

ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

Εἶναι τὸ καλεῖτερον καὶ μεγαλεῖτερον ξε-νοδοχεῖον ἐν Πάτρας, παρὰ τὴν παραλίαν, ἐν καλλίστῃ θέσει, ὅπερ μεταρρυθμισθὲν ἤδη καὶ ἐπαυξηθὲν κατέστη μοναδικόν εἰς τὸ εἶδος. Κεῖται ἐπὶ τῆς καλεϊτέρας θέσεως ἀπέναντι τοῦ λιμένος καὶ περιέχει 80 δωμάτια. Καθα-ριότης, περιποίησις καὶ τάξις ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας.

Τιμὰὶ μέτριαι.

ΜΕΓΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΟΥΡΕΙΟΝ

ΜΑΡΙΑΣ Κ. ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ

Πλατεία Μοχάμετ Ἄλη ἐν Ἀλεξανδρείᾳ

Ἵποκατάστημα ὁδὸς Ροσσέτης ἀρ. 8.

Μετὰ πλήρους συλλογῆς ἀρωμάτων παχυμύ-ρων, ψηκτρῶν, σαπῶνων, εὐωδιῶν κτλ.

Περιποίησις μοναδική, προθυμία ἔκτακτος.